

Sedmipátková pobožnost

k sv. divotvůrci

Vincenci Ferrerskému

z řádu sv. Dominika.

V češtině podává

Sestra Celestina Vodičková

z kongregace sester školských do N. D. u sv. Anny v Praze.

Druhé vydání.

.

S povolením představených.

V Praze.

Nákladem třetího řádu sv. Dominika v Praze.

1888.

**Cyrillo-Methodějská knihtiskárna (J. Zeman a spol.)
v Praze.**

Předmluva.

§. 1.

Sedmipátková pobožnost k svatému a velikému divotvorci Vincenci Ferrerskému záleží ve zbožném zvyku, kterýž vede ctitele a horlivé svěřence tohoto přítele Božího k tomu, aby po sedm pátků, jež svátek tohoto světce přímo předcházejí, jej uctívali, přistupující v některém kostele dominikánském po vykonané skroušené sv. zpovědi hodně ku stolu Páně, aby tak na mocnou přímluvu tohoto velikého světce obdrželi nějakou milost pro duši nebo pro tělo, aneb aby vyslyšel je Bůh v nějaké tísní, v kříži, v bídě, v nebezpečí.

Jelikož velmi mnozí křesťané a zbožní svěřencové tohoto velikého a obdivuhodného sluhy a přítele Božího sv. Vincence Ferrerského, kteří s důvěrou pobožnost tuto konali, hojných a neobyčejných milostí jak pro duši tak pro tělo od Boha obdrželi, ano i v případech, kde veškerá naděje marná byla, útěchy a pomoci našli: můžeš i ty, duše křesťanská, s důvěrou se nadíti, že i ty na mocnou přímluvu sv. Vincence Ferrerského hojných milostí od Boha obdržíš, vynasnažíš-li se, abys s největší horlivostí, horoucí zbožností a dětinnou důvěrou boho-

milou sedmipátkovou pobožnost konala, chtěc podobných milostí od Boha si vyprositi.

Pobožnost tato záleží v tom, že po sedm pátků, které svátek sv. Vincence Ferrerského přímo předcházejí, přistupujeme ku sv. zpovědi a sv. přijímání, vykonávající modlitby předepsané.

Velký pátek, který v tu dobu připadá, se však nepočítá.

Pobožnost tato může se konati i po jiných sedm pátků, jež po sobě následují, nelze však získati níže uvedených odpustků.

Svátek tohoto světce připadá sice každoročně na den 5. dubna, ale v řeholi naší slaví se dle apoštolského breve Jeho Svatosti papeže Klimenta XIV., (jehož kopie v kostele vedle oltáře sv. Vincence Ferrerského se nalézá) daného v Římě dne 1. července r. 1773. na bílou neděli, v kterýžto den lze získati plnomocných odpustků.

Že sedmipátková pobožnost ke cti sv. Vincence Ferrerského není vynálezem novým, ale že již od dávných dob byla konána, o tom jasného podává svědectví uvedená zde papežská bulla, kterouž vydal Jeho Svatost papež Kliment XII. dne 28. ledna r. 1733.

§ 2

Kliment, papež, toho jména dvanáctý : všem věřícím, kterých tento list milosti dojde, pozdrav a apoštolské požehnání !

Jelikož, jak jsme slyšeli, jest zavedena v kostelích kazatelského řádu pobožnost k sv. Vincenci Ferrerskému, kteráž se koná zejména po sedm pátků, jež svátek tohoto světce přímo předcházejí, udělujeme v lásce Boží, chtějíce tu pobožnost udržeti a pobožnost věřících a jejich blaho věčné rozmnožiti — pamětlivi jsouce nebeských pokladů církve sv. — všem a každému věřícímu obojího pohlaví, jestliže skroušeně svátost pokání a nejsvětější Svátost oltářní přijmou a ustanovený kostel řádu dominikánského v některý z udaných pátků, jež každý dle libosti zvoliti si může, pobožně navštíví a zde za jednotu křesťanských knížat, za vyhlazení kacířstva a za povýšení sv. matky církve se pomodlí, jednou v roce plnomocných odpustků a odpuštění všech hříchů

Dále udělujeme věřícím, přijmou-li skroušeně svátost pokání a nejsvětější Svátost oltářní, a navštíví-li některý z kostelů ustanovených a tu, jak shora řečeno, se pomodlí, ať v kterýkoli svátek tak učiní, odpustků sedmi let a tolikéž quadragen na zmírnění uložených neb jinak zaviněných trestů tím způsobem, jakým to v církvi sv. obyčejno

jest a to tak, že tyto odpustky jenom po sedm let platnými býti mají.

Chceme však, aby, pokud by pro udržení, převzetí, připuštění aneb ohlášení těchto odpustkův něco — byť i sebe méně — dáno, anebo jako dar přijato bylo, toto udělení odpustkův neplatným se stalo, a aby opsaným aneb tištěným exemplářům tohoto Našeho listu, jsou-li od veřejného notáře podepsány a pečeti církevního hodnostáře opatřeny, všude stejná víra dána byla, jako kdyby Náš podpis sám na nich byl podán a ukázán.

Dáno v Římě u sv. Petra pod prstenem rybářským dne 28. ledna r. 1733 v třetím roce Našeho papežství.

F. kardinál Oliverius.

§. 3.

Vysvětlení předcházející papežské bully.

Z předcházejícího apoštolského listu milosti vysvítá jasně a zřetelně:

1. Sedmipátková pobožnost k sv. Vincenci Ferrerskému není nově vymyšlenou a zavedenou, neboť byla v našich kostelích řádových již dlouho před vydáním jmenované bully obvyklou.

2. Pobožnost ta není soukromou, nýbrž veřejnou, apoštolskou stolicí schválenou a potvrzenou.

3. Jeho Svatost, papež Kliment XII., chtěl tuto prospěšnou a užitečnou pobožnost nejen v původním jejím stavu zachovati, ale uznal též za dobré, rozličnými duchovními milostmi a odpustky ji potvrditi a rozšiřovati. Odpustky, jichž každý katolický křesťan, který vykonal pobožnost tu, dosíci může, jsou plnomocné a kromě těch i neplnomocné.

Plnomocných odpustků lze získati jen jednou a to — jak vysvítá ze slov apoštolské bully — v některý ze sedmi pátků, „který si každý dle libosti zvoliti může,“ ať jest to první, druhý nebo jiný. Koná-li kdo tuto pobožnost v jiné pátky, získá neplnomocných odpustků, t. j. doslovně dle uvedené bully: „Udělujeme odpustků sedmi let a sedmi quadragen k zmírnění uložených aneb jinak zaviněných trestů tím způsobem, jakým to v církvi sv. obyčejno jest.“

§. 4.

Poučení, kterak lze s prospěchem konati pobožnost sedmipátkovou ke cti sv. Vincence Ferrerského.

Kdo sv. Vincence Ferrerského po sedm pátků před jeho svátkem zvláště chce uctívati a mocné jeho přímluvy u Boha milosrdného jakož i odpustků jmenovaných získati, tomu jest:

1. Po sedm jeho svátek přímo předcházejících pátků skroušeně se zpovídati a nej světější Svátost hodně přijati.

2. V každý z těchto pátků dominikánský kostel a v něm oltář nebo obraz sv. Vincence Ferrerského pobožně navštívit a v tomto kostele po vykonané sv. zpovědi a sv. přijímání k získání odpustků obyčejné modlitby na úmysl sv. Otce se pomodlit. (Dlužno pomodlit se buď sedm „Otčenášů“ aneb zvláštní modlitbu odpustkovou.)

Toť jsou ty hlavní části, kterých dle svrchu uvedené papežské bully jest třeba k vykonání pobožnosti ke cti sv. Vincence Ferrerského a k získání odpustků, jež s pobožností tou jsou spojeny.

3. Leč zbožní ctitelé a horliví svěřencové sv. Vincence Ferrerského nespokojují se pouze tím, ale konajíce bohomilou pobožností tuto, jsou mimo to každého pátku posvátné doby té přítomni mši sv., prosíce, aby tato nejčistší, nekrvavá oběť přinášena byla Bohu všemocnému ke cti sv. Vincence Ferrerského za duše v očištcí, pamětlivi jsouce lásky, kterouž sv. Vincenc Ferrerský duším v očištcí byl oddán a s kterou se snažil, z muk očištcových je vysvoboditi.

4. Udělují každého pátku po celou dobu trvání pobožnosti almužny některému z domácích chudých, jak jim to poměry jejich dovolují.

5. Jsou každého z těch sedmi pátků přítomni sv. požehnání; aneb modlí se zbožně

hodinky aneb jiné modlitby ke cti sv. Vincence Ferrerského.

Kromě toho čítají po všech těch sedm pátků úryvek ze životopisu tohoto velikého světce a divotvorce sv. Vincence Ferrerského, aneb čítají z jiné knihy duchovní, aneb dávají si předčítati, aby povzbudili se ku křesťanskému ho následování. K tomu účeli připojen jest ve knížce této krátký životopis sv. Vincence Ferrerského.

Konečně prosím vás, vy zbožní ctitelé sv. Vincence Ferrerského, abyste se střežili, překážeti přístupu milosti, kteréž na přimluvu sv. Vincence Ferrerského od Boha dosíci chcete; proto chraňte se z lásky k Ježíši Kristu každého dobrovolného hříchu i všech osob, míst, pokušení a každé příležitosti, která by ke hříchu vésti mohla; buďte opatrní; opatrnosti té jest tím více třeba, čím více za nynější doby převládá nemírná náklonnost k tanci, čím větší jest svůdnictví, jež všecky základy mravnosti a stydlivosti podrývá a veškeré meze přesahuje.

Abych ještě více vás povzbudil, podotýkám, že mnozí horliví ctitelé sv. Vincence Ferrerského s touto pobožností rozličná sebezapření spojovali, ku př. nepožívatí masitých pokrmů ve středu před každým z těch sedmi pátků, postívali se; jiní odepřeli si ve čtvrtky aneb v pátek krmě zvláště jim milé, krotili žádost očí, zdržovali se zbytečného hovoru v domě aneb při práci a t. p.

Konečně jest jisto, že každý, kdokoliv tuto sedmipátkovou pobožnost ke cti Boha všemocného a sv. Vincence Ferrerského horlivě koná, hříchu se varuje a život svůj napraviti se snaží, pravím, že každý na všemocnou přímluvu tohoto velikého sluby a přítele Božího sv. Vincence od Boha milosrdného vše obdrží, čeho pobožností tou dosíci si přeje. Že by nevyslyšel Bůh té které prosby, mohlo by se státi jen tehdá, kdyby obsahovala něco, co by cti a chvále Boží a spáse duše bylo na ujmu; tu stalo by se, co praví sv. Augustin: aut dabit, quod petimus, aut quod novit utilius, čímž chce říci: k ustavičné prosbě naší dá nám Bůh, oč prosíme, aneb něco jiného, o čem ví, že jest nám prospěšnější. Odevzdej se tedy, duše zbožná, dle příkladu Ježíše Krista do nejvyšší vůle Boží, ať prosíš o věc těla neb duše se týkající a doufej vše, co k rozmnožení cti a chvály Boží slouží a tvému věčnému blahu prospívá.

§. 5.

Proč právě pátek k pobožnosti a cti svatého Vincence Ferrerského jest ustanoven.

Pátek jest zvláště památce hořkého utrpení a umučení našeho božského Vykupitele Ježíše Krista zasvěcen. Protože sv. Vincenc Ferrerský byl zvláštní milovníkem a

ctitelem Ježíše ukřižovaného, jest pátek k pobožnosti této vyvolen. V životopise tohoto světce dočítáme se, kterak veliký tento apoštol, prorok a divotvorce častěji ve studiích ustal, aby vřele zlíbal nejsvětější rány Ježíše ukřižovaného. A když byl tázán ctitelem svým, z kterých knih tak krásná a uchvacující rozjímání, tak vznešené a hluboké myšlenky, tak spasitelná a povznášející poučení čerpá a jim se přiučuje, odpověděl, ukazuje na kříž: „Z této knihy učím se všemu, co káží.“ A skutečně hlásal sv. Vincenc Ježíše ukřižovaného s takovou horlivostí a s takovým důrazem, že přes 8000 Saracenů a 25000 židů do ovčince Kristova přivedl.

Když pozoroval sv. Vincenc, že čas odchodu jeho z tohoto údolí slzavého se blíží, žádal jako zvláštní ctitel Ježíše ukřižovaného, aby mu bylo předčítáno o umučení Páně.

Dosáhnuv toho, vysýlal ustavičně vzdechy lásky k Bohu, v nichž vřelou jevil touhu, aby sprostěn pout těla svého, s Kristem v nebesích byl spojen. Slyše konečně slova: „Consummatum est,“ „dokonáno jest,“ byl naplněn nebeskou radostí a vnitřní útěchou, i pozdvihl očí i rukou svých k nebi a odevzdal apoštolského ducha svého, svou andělskou duši do rukou Spasitele ukřižovaného, kteréhož v životě svém tak vřele miloval, tak horlivě kázal, tak důrazně a nadšeně na všech místech hlásal.

Poslůze prokázal Kristus věrnému svému služebníku milost, že zjevil mu hodinu smrti jeho; zemřel v pátek sv. týdne, jak p. Bedřich Stock ve svých ephemerid. Dominic. sac. p. I. z 5. dubna, str. 572 praví.

Číslo sedm jest jak v starém tak v novém zákoně číslem posvátným, tajuplným, proto určeno k této pobožnosti sedm pátků.

Krátký životopis sv. Vincence Ferrerského, vyňatý ze spisu „Život a zázraky sv. Vincence Ferrerského,“ apoštola Valencianského, jejž vydal kanovník setabenského chrámu Vincenc Viktoria, v následujícím podáváme.

Sv. Vincenc Ferrerský uzřel světlo světa ve Valencii ve Španělsku dne 20. ledna roku 1350. Zbožní jeho rodiče jmenovali se Vilém Ferrer a Konstancie Michelová. Již v šestém roce byl poslán do školy, a že byl neunavně pilným žákem, o tom podává svědectví jeho výsledek; neboť již ve dvanáctém roce věku svého nastoupil dráhu filosofickou. Zajisté hluboce dojímá a povzbuzuje a zejména pro mládež jest příkladné, čteme-li v životě tohoto svatého, kterak již v nejútlejším věku jevil zvláštní lásku k modlitbě, ke službě Boží a kterak dětinnou láskou lnul k Panně nejblahoslavenější, tak že kvítko zbožnosti blažilo dětské jeho srdce, zapustivši v něm pevné a stálé kořeny. Hry dítek ostatních nebavily ho, ale za to snažil se Vincenc, ač

*) P. Matěje Vogla legenda svatých a kanovníka F. Schmida „Sbírka průpovědí, příkladů a modliteb.“ Vídeň 1841.

dítětem byl ještě, býti ostatním dítkám učitelem křesťanských ctností, ano nezřídka vystoupil v dětské své prostotě na místo vyvýšené, a odtud jako s kazatelny opakoval, co sám v kázáních byl slyšel a sobě v mysli zachoval.

V devátém roce věku svého chodíval do školy s hochem, který nedaleko něho bydlel. Když jednoho dne jako obyčejně proň zašel, vyběhla zarmoucená matka plačíc naproti němu, a zvěštovala mu, že synáček její jest mrtev. Vincenc vstoupil do domu, aby spatřil zemřelého svého spolužáka. Nalezl jej v rubáši a v nádheře pohřební, jak tehdá bylo zvykem. Nejsa však pohledem na mrtvolu ani v té nejmenší míře zděšen, uchopil, poslušen vnuknutí vnitřního, mrtvého spolužáka za ruku, řka: „Vstaň, půjdem do školy!“ Hoch vstal a Vincenc vedl jej do školy; těžko lze říci, byl-li větší úžas matky zarmoucené, aneb její radost.

K upomínce na tento zázrak pověšen po svatořečení sv. Vincence obraz jeho na zeď domu, v němž tento zázrak učiněn a dle zpráv kanovníka chrámu setabenského Vincence Viktoria byl u obrazu toho každoročně v den svátku sv. Vincence nádherný oltář zbudován.

Tak ukázala se již v dětství jeho ta síla divotvorná, která v pozdějších letech ku cti a chvále Boží a k potvrzení jeho kázání v tak úžasné rozmanitosti se jevila.

Vincenc snažil se již ve svém dětství zbožnost svou sebezapíráním podporovati a

upevňovati. Postil se dvakrát v týdni a v pátek požíval pouze chleba a vody a činil tak po celou dobu svého života. V poslouchání kázání byl velmi horlivý a s chudými takovou měl útrpnost, že jich vyhledával, aby pomoci jim poskytl, byť dárkem sebe skromnějším.

S takovým zbožným cvičením spojoval Vincenc horlivé studium, tak že již v patnáctém roce věku svého mohl se věnovati bohosloví, a činil v něm pokrok tak rychlý, že by byl mohl ve stáří, kde jiní ještě učitelů potřebují, veřejná čtení míti. Že ve zbožnosti i ve vědě daleko pokročil, dali mu zbožní jeho rodiče na vůli, aby budoucí své povolání si zvolil. Vincenc zvolil si život klášterní a vstoupil v sedmnáctém roce věku svého do řehole sv. Dominika. Rozdáv podíl svůj mezi chudé, přijal se srdcem radostným, za všeobecného plesání bratří řeholních nad mladíkem tak neobyčejné zbožnosti a hluboké učenosti, roucho řeholní ve Valencii dne 5. února r. 1367.

Po přijetí duchovního šatu četl pozorně život sv. Dominika a učinil předsevzetí, že tohoto sv. zakladatele řádu ve všech věcech bude následovati; v krátké době stal se milostí Boží a vlastní vytrvalostí mužem v každém ohledu dokonalým. Aby snáze dosáhl účele řádu svého, spojoval s modlitbou a sebezapíráním studium sv. písma a čtení spisů svatých otců církevních.

Na cestě k dokonalosti bylo mu však

tuhé boje přestáti. Jednoho dne přišel k němu starý poustevník, který takto k němu mluvil: „Láska má k tobě a útrpnost, kterou mám s tvým mládím, pohnula mne, abych s nebe sestoupil a cestu k pravé dokonalosti tobě ukázal. Věz, synu můj, jsem starý poustevník z Egypta, jenž chtěje uniknouti klamné marnosti světa, odešel jsem do pusté samoty; dříve však za mládí svého požíval jsem všech radostí, jichž zjednává nám neopatrnost, neprozřetelnost, lehkomyšlnost, rozjařená krev a povaha mládí. Přišed napotom k rozumu a poznáv chyby své, ustranil jsem se v zátíší, abych za to pokání činil a nyní požívám v ráji té blaženosti, která jest odměnou kajících mých skutků. Synu můj, proč trápíš se za mládí svého kajícími skutky, proč trýzníš tělo své mrtvením? V mládí máš užívatí světa, píti z číše jeho radostí a nikoliv přísným k sobě býti; stáří dej, což jeho jest; odlož pokání a přísnost k sobě na dobu příhodnější.“ Vincenc poznal příliš dobře úskočnost ďábla, který přijal na se podobu ctihodného poustevníka a sv. horlivostí roznícen pravil k němu: „Odejdi, pekelný svůdce! poznávám dobře podvod tvůj!“ I poznamenal se sv. křížem a ďábel zmizel. Jindy ukázal se mu opět ďábel v podobě mouřenína a dokazoval, jak těžkou, ba nemožnou věcí jest setrvati ve ctnosti. Vincenc však nedal se svéstí a pravil neohroženě: „Odejdi, satane! kdo mi dopomohl k počátku, dá mi také milost k setrvání.“

Když přestál Vincenc zkoušku svou, věnoval se vědám, kteréž pěstoval s takovou pílí, že po několika letech nejen světské, ale i božské vědy s věhlasem veřejně hlásal. Čemu sám se naučil, připisoval spíše modlitbě, než vynaložené pílí; i jiných povzbuzoval, aby nejen před učením, ale i při učení Boha za pomoc prosili.

Jsa povolán Bohem k úřadu kazatelskému, zastával úřad ten po celý svůj život s takovou horlivostí, že v době osmnácti let jen patnáct dní uplynulo, kdy nekázal. Dříve než o zázračném výsledku jeho kázání promluví, jest mi uvést, že podporoval svá kázání zbožným, přísným životem a že každému byl vzorem překrásným, dobrým jej předcházeje příkladem.

Kdykoliv na svých apoštolských cestách přišel do města, v němž klášter řádu jeho se nalezal, zdržel se nějaký čas v klášteře tom, úplně jsa tu podroben vůli svých představených. Přísně zachovával v každé době předpisy řehole, nikdy nepožíval masa a postil se po celý týden, neděli jedině vyjímaje. Při stole spokojil se jedinou krmí, ostatní rozdal chudým; proto že slovo Boží za nejpotřebnější a nejvýbornější pokrm považoval, dal si předčítati i na cestách svých v hostincích úryvek z písma svatého. Byli nucen, spánkem zjednati odpočinku zemdlým údům svým, lehával v obyčejném svém rouchu na dvě prkna, maje písmo starého i nového zákona za podhlavnici. A sotva že

půlnoc nastala, vstal aby konal kněžské své modlitby, kteréž ovšem modlil se vždy kleče. Než-li odebral se na tvrdé lůžko, bičoval se každého večera, ač dlouhými kázáními a často i obtížemi, jež bylo mu přestáti na cestách, zcela byl zemdlený.

Jen několik hodin v noci věnoval spánku, ostatních použil k rozjímání a k učení písma svatého.

Jeho řeholní roucho bylo z hrubého sukna i také plášť byl z takové látky zhotoven. A za takového způsobu života procestoval během třiačtyřiceti let (od r. 1376 do 1419) celou Evropu, aby hlásal Ježíše ukřižovaného. S holí v ruce kráčel pěšky a jen tehda jel, když nemoc ho k tomu donutila; vše, co pro potřebu na svých cestách s sebou míval, byl breviář a písmo svaté.

Jsa i za největších obtíží na cestách vezdy trpěliv, snášel s radostí z lásky k Bohu a pro blaho svých bližních horko, zimu, déšť, hlad, žízeň a všelike svízele, jakéz s dlouhým cestováním bývají spojeny. Veškeré dary, jež mu podávány, zamítl a nedovolil ani, aby některý z jeho průvodců je přijímal, jedině pokrmy[?] přijímati dovolil, protože jich bylo třeba na obhájení života. —

Dříve než vešel do města[?] některého, poklekl se všemi, kdož jej[?] provázeli, a v prachu se koře, prosil Boha upěnlivě, aby zachránil jej před[?] pýchou a marnou ctižádostí opakuje často:

„Ne nám, Pane, ne nám, nýbrž jménu svému dej čest!“

Blížil-li se městu, v němž příchod jeho byl oznámen, vyšli jemu naproti duchovní v rochetách, nesouce obraz Ukřížovaného, ano i biskupové v čele nejřednějších obyvatel města a nezřídka i osoby z rodu královského, aby jej uvedli do chrámu.

Se všech stran hrnuli se k němu lidé a žádající za sv. požehnání, líbali jeho ruce i oděv a činili vše, co lze učiniti ke cti světce ještě na zemi žijícího. Svatý Vincenc hleděl z počátku veškeré podobné jednání lidí zameziti, vida však, že kroky v té věci činěné nic neprospívají, pokořoval se při podobných příležitostech před Bohem tím více a považoval se za nejbídnejšího z lidí, tak že ani pokušení k marnivosti nepocítil.

Protože nával lidstva při jeho kázáních byl neobyčejný, kázal obyčejně na místě volném, vedle zbudovaného oltáře. Způsob kázání jeho vyznačoval se velikou silou a mocným důrazem, tak že ohnivě jeho slovo jako meč srdce proniklo, nejtajnějších hříchů se dotýkajíc. Tak způsobil v Toulusu opakováním slov: „Vstaňte, mrtví, pojdte k soudu,“ takové zděšení, že všichni posluchači třikrát jako mrtví na zemi padli; tak mocný byl dojem hromové jeho řeči.

Kázání svá studoval u nohou Ukřížovaného. Předmětem jejich bylo nejdůležitější učení svatého katolického náboženství, čtyři poslední věci člověka a utrpení a přehořké

umučení Pána našeho Ježíše Krista. Vše to předváděl s takovým důrazem, že se posluchači často na celém těle třásli, v slzách se rozplývající. Nezřídka byl tento svatý kazatel nucen v kázání ustati pro pláč a kvení, jež povstalo mezi posluchačstvem. Žádný nevěrec nebyl tak tvrdošijný, žádný hříšník tak zatvrzelý, který by nebyl kázáním jeho býval pohnut. Vždyť mluvil ústy Vincencovými duch Boží, jemuž nikdo nemohl odolati. Tento duch Boží jevil se zázrakem, který téměř při každém jeho kázání se opakoval. Svatý Vincenc kázal totiž pokaždé v řeči španělské, měl však posluchače národností rozličných: Francouze, Němce, Vlasy; a všichni tito rozuměli zřetelně, co světec hlásal; velikýť to zajisté dar, který po svatých apoštolích jen málokoho byl údělem.

Také o tom musím se zmíniti, čeho dočítáme se v jednání o jeho svatořečení: nával při jeho kázáních byl tak velký, že sešlo se zhusta i osmdesát tisíc lidí; pro tento veliký počet byli mnozí nuceni jen z dálky kázání jeho naslouchati, a přec rozuměli všichni tak zřetelně, jakoby přímo u kazatelny byli stáli. A co větší ještě vzbuzuje úžas jest, že i ti lidé zřetelně slyšeli slova jeho, kteří často několik mil byli vzdáleni od místa, kde Vincenc kázal. Tak nedovolil opat kláštera ve Valdigni jednomu z mnichů sv. Bernarda jíti na místo čtyři míle vzdálené, kde právě Vincenc slovo Boží hlásal.

I vyšel mnich ten na nejvyšší chodbu svého kláštera a slyšel tu celé kázání sv. Vincence, tak že je mohl napsati a udivenému opatu doručiti.

Takovými milostmi a neobyčejnými dary ozdobil Bůh ku spáse národů svého svatého kazatele, a dal jemu moc, zázraky činiti, aby potvrdil a důrazným učinil učení o kříži, slova pokání a hrozby trestající spravedlnosti božské.

S milostí Boží činil sv. Vincenc také neobyčejné zázraky v takovém množství, že nižádným číslem nelze jich udati. Že nemůžno mi v této knížce ani dle jména zázraků těch uváděti, prosím vás, horliví ctitelé sv. Vincence Ferrerského, abyste hleděli dočísti se jich v obšírném životopise tohoto velikého světce, nejen abyste se sami poučili, ale i jiných k důvěře v mocnou jeho přímluvu povzbudili; já omezím se na uvedení jen několika zázraků, o kterých mluví se ve spise, jednajícím o svatořečení jeho.

Sedmiletý hoch, jménem Petr Kaučter, byl raněn mrtvicí, a skroucen tak, že tvář jeho k plecím byla obrácena. Otec hochův užíval všech lékařských prostředků, aby věc byla napravena, leč nadarmo. Posléze vzal útočiště k sv. Vincenci Ferrerskému a měl důvěru v pomoc jeho tak velikou, že při návratu svém do domu s jistotou tvrdil lékařům, kteří beznadějný stav syna jeho mu zvěštovali, že na přímluvu sv. Vincence syn

jeho úplně se již uzdravil, což se skutečně také stalo.

Když zdržoval se sv. Vincenc v městě Chartres, byl přinešen k jeho cele člověk vodnatelností postižený. Na šramot, který nemocný způsobil, vyšel světec ze své cely a tázal se ho, čeho si žádá. Ubohý nemocný odpověděl: „Sedm roků již jsem trápen vodnatelností, prosím o zdraví.“ Světec udělil jemu sv. požehnání a poslal jej domů, kamž nemocný byl také přinešen, ještě více než jindy nemocí jsa trápen; ano bolesti jeho vzrostly tak, že skutečně byl považován již za mrtvého, Bůh chtěl bezpochyby víru tohoto muže nejprvé zkoušeti a pak důvěru jeho odměniti; neboť sotva že opustili jej soudruzi jeho, vstal občerstven a zdráv, šel do vedlejšího pokoje, aby jich vyhledal a ve společnosti jejich sv. Vincenci nejvřelejší vyslovil díky za vyprošené mu zdraví.

Když přišel Vincenc do Mont Olivu v biskupství Carcassonském, dal se k němu dovésti slepý kupec, Petr Seuchier; když vyšel světec ze svého opatství tomuto muži na proti, vrhl se mu slepý k nohám a prosil pokorně, ale důvěrně: „Mistře, že, jak doufám, pravým jste učeníkem Ježíše Krista, prosím vás, dejte mi opět zrak, kterýž před třemi roky jsem ztratil. Světec dojat přistoupil k němu, poznamenal oči jeho sv. křížem a uzdravil jej v témž okamžiku.

Sv. Antonín, arcibiskup Florencký, který byl vrstevník sv. Vincence, podává ve svých

spisech následující zázračnou událost: Sv. Vincenc byl v městysu biskupství Carcassonského s velikou radostí a všemožnými projevy cti přijat; obyvatelé městysu toho byli však velice zarmoucení, že pro nedostatek úrodného deště neměli naděje na vydatnou žeň. Sedm měsíců již uplynulo a dosud ne-
svlažila ani jediná kapka vypráhlé země. Vincenc hluboce dojat, tázal se lidu, jenž shromáždil se k slavnému jeho přijetí: „Čeho sobě žádáte?“ A lid odpověděl: „Spásy duše a úrodného deště. abychom hojně žni těšiti se mohli.“ I vzal sv. Vincenc kříž do pravé ruky a povzbuzoval přítomných, aby vrhše se na kolena, prosili před křížem o pomoc. A hle, tu pokryly pojednou husté mraky před tím zcela jasné nebe, a hojný déšť dva dny trvající, ovlažil dříve vypráhlou zemi, tak že úroda nejbujnější bohatou v brzku přinesla žeň.

Sv. Vincenc přišel do kláštera Jasnodolského sv. Bernardem v biskupství Langresském založeného právě v dobu, kdy v něm řádila nakažlivá nemoc, která již větší díl duchovních zachvátila a pozůstalým, strachem se chvějícím, záhubou hrozila. V nebezpečí tomto obrátili se všichni k sv. Vincenci, žádajíce o pomoc. Sv. Vincenc požehnal všech, pokropil celý klášterní svěcenou vodou, a všichni ti, kteří byli nemocí zachvácení, uzdravili se okamžitě a ostatních nemoc se nedotkla.

Dvanáctiletý hoch Vilém Viller měl

silný, nebezpečný otok na hrdle; otok stával se den co den horší, tak že pozbyl hoch téměř veškerého citu; ano, nepocítoval bolesti ani tu, když lékaři nejostřejších prostředků užívali; posléze nemohl hoch ničeho požíti, ani nápoje, a podařilo-li se mu to, stalo se to jen s velikým namáháním. V tomto bídném stavu byl hoch půl druhého roku; síly jeho mizely čím dále tím více, tělo jeho bylo vyschlé a vysílení brozilo konec učiniti životu jeho. Tu přinešen hoch k sv. Vincenci. Světec udělil mu kněžského požehnání; ihned otevřela se ústa ubohého hochá, který dosud slova promluvití nemohl; nejprvé vyslovil nejsvětější jméno Ježíš a pak vyprávěl, že v témž okamžiku ozdravěl, když dal mu sv. Vincenc požehnání.

Sv. Vincenc řekl však laskavě: „Nediv se, že při životě jsi zachován, ač tak dlouho nemoc a hlad tě trápily; vždyť po celou dobu tvé nemoci chránil tě zázračně anděl, zachoval tě v milosti Boží.“

Toť jsou některé z těch mnohých záruk, jež jsou uvedeny ve spisu o svatočcení sv. Vincence a ze kterých později ještě některé budu vyprávěti. Všecky ty záruky, které byly tak četné a neobyčejné pro které sv. Vincenc tak byl vychvalován, způsobily v něm nikdy marného v sobě alibení, ale sloužily mu k tomu, aby ještě více před Bohem se pokořoval. Toto pozorované smýšlení, které jest základem všech ctností, osvojil si tak, že jako všechny hod-

nosti římskými papeži a světskými vrchnostmi mu nabízené zamítl, také nedovolil, aby Bohem mu udělená moc činění zázraků jej nadýmala, byť v míře sebe menší.

Po kázání zaměstnával se obyčejně půl hodiny uzdravováním nemocných. Zázraky v podobných případech činil znamením sv. kříže, k němuž připojoval mnohdy následující slova: „Skládati budou ruce na nemocné a uzdravení budou; Ježíš, Syn Marie Panny, Spasitel světa a Pán náš, který přivedl tě k víře katolické, račiž tě ve víře té zachovati a spasena učiniti a tebe nemoci této zbaviti.“

V hodinách odpoledních říkával ku svému společníku: „Zvon k činění zázraků!“ a zvonil-li společník jeho, přicházeli nemocní aneb byli k němu donešení a nabyli svého zdraví. Chtěje však víru a důvěru nemocných v pomoc Boží zkoušeti, aneb rozmnožiti, říkával k svému průvodci: „Dnes nelze mi zázraků činiti; řekni, aby přišli zítra.“

Někdy dal moc, zázraky činiti, jiným, jako převorům v Leridě a Castiglionu.

Touto mocí, zázraky činiti, ozbrojen a Bohem samým k apoštolskému úřadu kazatelskému povolán, procestoval Katalonii, Piemont, Savojsko, Německo, Lotrinsko, Janov, Nizozemí, Francii a na vybídnutí krále přišel až do Anglie. Všude kázal tak důkladně, tak opravdivě a tak jímavě, že se veliký počet lidí obrátil. Když cestoval

království Kastilském, Leonském. dále Murcii, Andalusii, Asturii a v jiných zemích, činil mnohé zázraky i obrátil mnoho evěřících. Židé v Toledě přijali víru křesťanskou a proměnili svou synagogu v kostel katolický, který byl zasvěcen nejblahoslavenější Panně Marii. Odtud odebral se sv. Vincenc do Salamanky, kde v přítomnosti velikého množství lidu, jenž sem přišel, umrtvého vzkřísil. Drže v ruce kříž, vešel do synagogy města, a kázal tu slovy tak mocnými, slovy, která jen Bohem samým vnuknuta jemu býti mohla. Židé z počátku zaraženi, konečně pohnuti jsouce, obrátili se, hned po kázání žádali, aby byli pokřtěni. Synagoga jejich proměněna rovněž v kostel, který slul „u sv. kříže“.

Ustavičné cesty, jež s mnohými obtížemi byly spojené, mnohá kázání a přísnost jeho k sobě samému seslabily apoštolského muže tak, že konečně v Bretagni, kde násled byl kazatelem, v městě Vennes onemocněl. Ač celý jeho život nebyl ničím jiným než přípravou k smrti, přec vykonal v Vincenc s největší horlivostí vše, co jest žádému katolickému křesťanu činiti. aby mrtv jeho byla šťastna a blažena. Přijav v pokání, nejsvětější svátost oltářní a svátost posledního pomazání, žádal v posledních hodinách svého života jediné s Bohem se obírat. K tomu účeli dal si předříkávati almy kající, litanii ku všem svatým a předříkávati o umučení Páně a odevzdal r. 1429

ve sv. týden andělskou duši svou svému božskému Vykupiteli Ježíši Kristu.

Vévodkyně Bretaňská Jenička Francouzská, dcera krále Karla VI., umyla vlastníma rukama tělo tohoto světce. Zvláštní mocí té vody, kteréž k tomu užila, stalo se mnoho zázraků, jakož i dotknutím se jeho šatu, pásu atd.

Čemu se z toho učíme a kterak by v tom bylo svatého následovati.

1. Sv. Vincenc odehnal satana, který, přijav na se podobu poustevníka, jemu radil, aby v mládí užíval radostí, pokání a zbožnost aby odložil až na dobu stáří. Jsou mnozí, kteří se domýšlejí i také praví, že mládeži jest třeba se vybouřiti, v mládí že jest třeba více volnosti sobě dovoliti; mladý člověk může prý žíti dle své vůle a užívatí radostí v míře nejhojnější; teprve ve stáří, aneb když zvolili jsme si jiný stav, jest nám zbožně žíti aneb pokání činiti.

Takovéto zásady jsou v pravdě ďábelské, a zajisté pošetile jednáš, křesťane, řídíš-li se jimi. Řekni upřímně: a) Víš, že dočkáš se věku vyššího, že budeš stár? Nemůžeš také ty, jako tisíce jiných zemříti v mládí svém? Co však bude tvým údělem na věčnosti, nesloužil-lis dříve Bohu, svému Pánu, odkládaje to na domluvy zlých a lehkovážných lidí i na radu ďábla na léta budoucí?

b) Kdyby's i měl jistotu, že dosáhneš toho věku, který určil jsi k pobožnosti a pokání, budeš moci zbožně žít, když za mladých let jsi sobě zvykl žít bezbožně? Pochybuji, neboť písmo sv. ubezpečuje nás, že mladík sestárnuv, neopustí cesty, po které krácel ve své mladosti. *) Stane-li se to přece někdy, jest to tak řídké, jako zázrak.

c) Kdyby's skutečně ve svém stáří zbožně žil, sluší se, aby's věnoval první a lepší díl života svého světu a ďáblu a špatnější službě Boha a Pána svého? Zdaž nejednal bys tak jako bezbožný Kain, který špatnější obilí obětoval Bohu, lepší však pro sebe podržel? Hleď, aby nestalo se tobě jako jemu? Bůh, který v starém zákoně žádal, aby mu byly obětovány prvotiny všech plodů, žádá také prvotin tvého života. Jemu, který jest nejlepší, nejsvětější, přísluší také to nejlepší. On chce, abychom mu od mládí svého sloužili. Neposlouchej lehkovážných řečí, neposlouchej ďábla, když tobě, jako sv. Vincenci, opačně radí. Dbej raději napomenutí sv. písma: „Pamatuj na Stvořitele svého ve dnech mladosti své, prvé než přijde čas trápení, a přiblíží se léta, o nichž řekneš: „Nelíbí se mi.“ (Eccl. 12, 1.) Prožil-li's mládí své již ve zlém, lituj toho

*) Přísloví jest: Mládenec dle cesty své, také když se sestará, neuchýlí se od ní. (Kniha přísloví 22, 6.)

z celého srdce, čiň pravé pokání, obrať se ku Pánu svému a hled' neunavnou horlivostí doplniti, co jsi zameškal.

2. Sv. Vincenc věnoval ve dne i v noci tolik času modlitbě, co jen mohl; také jiných povzbuzoval k častější zbožné modlitbě jakožto prostředku nejpotřebnějšímu, abychom zde zbožně a dobře žili, a na věčnosti blaženými se stali. Zajisté, modlitba jest nejen hříšníkům, ale i zbožným z nejpotřebnějších prostředků, aby svatými se stali; hříšníkům jest potřebnou, aby dosáhli milosti pravého pokání, zbožným, aby ve zbožnosti setrvali. Nemiluješ-li modlitby, nemiluješ své spáasy. Mnozí lidé odporoučejí se modlitbě jiných, což ovšem dobré jest, nesmějí však vlastní modlitby zanedbávati. „Odporoučejme se modlitbě jiných, ale nespolehejme na ni; modleme se také sami, a hleďme tak život svůj zařídit, abychom proklestili cestu modlitbě, kterou za nás jiní konají. Oddáme-li se modlitbě a ctnosti, pak bude účinnou i modlitba jiných.“ Tak napomíná nás sv. Jan Zlatoústý.

3. Sv. Vincenc Ferrerský praví, že k dosažení dokonalosti jen tří věcí jest zapotřebí: 1. Abychom se varovali roztržitosti, která bývá následkem přílišných starostí. 2. Abychom střežili srdce svého před pýchou. 3. Abychom dali výhosť každé nezřízené náklonnosti k věcem pozemským.

Od těch, kteří těchto tří věcí šetřiti chtějí, žádá: 1. Aby sobě potupy a poní-

žení upřímně žádali. 2. Aby vroucí pobožností k Ježíši ukřižovanému lnuli. 3. Aby byli trpělivi v bolestech a protivenstvích z lásky ku Kristu.

4. Uvažujme dále o následujících průpovědích sv. Vincence:

Kdo v pýše své s jinými rád se hašteří, nedodělá se nikdy božské ctnosti; před pyšnými skrývá Ježíš Kristus pravdu, pokorným ji odhaluje. Pozoruješ li, že prozřetelnost božská překážky ti klade v činění toho, po čem tvá horlivost touží, buď pokojný a pomysli sobě, že Bůh lépe ví, co ti prospěje. (Uvažuj o tom dobře, milý křesťane!) Nebuď nikdy leniv! Ptej se Boha více než knihy. Není uhlu tak žhavého, aby nemohl vychladnouti, ani tak studeného, aby nemohl žhavým se státi. Kristu Pánu musíme dáti čest, že věříme jemu bez výminky. Jen pošetilý slepec mohl by úsudek podati o barvách, jichž nikdy neviděl; předměty víry jsou však něčím, čeho jsme nikdy neviděli. Katolickou víru musíme přijati zcela, bez výminky, protože všecky její články na neomylnosti Boha se zakládají. Tělo naše vzato jest ze země; nepracujeme-li, plodí plevel a bodláčí nejrozmanitějších pokušení. (Modli se a pracuj.) Věda rozumu nesmí býti nikdy velitelkou vědy božského zjevení, ale spíše musí býti její poddanou. Nezůstaň nikdy státi jen u této poddané! Bohatí jsou jen pokladníci nejvyššího Krále.“

Pobožnosť

sedmipátková ke cti velikého svatého a apoštolského divotvorce Vincence Ferrerského.

§. 1.

Způsob, kterak lze sv. otce Vincence za patrona zvoliti aneb tuto volbu obnoviti.

Sv. Vincenci, mocný a veliký přímluvce u Boha, zvláštní patrone všech, kdož s dětinnou důvěrou tebe uctívají! K tobě беру dnes svoje útočiště a volím si tě (poznovu) pro všechny časy za svého zvláštního patrona, ochrance a orodovníka. Do tvé otcovské ochrany poroučím se se vším, co mám. Činuím pevné předsevzetí, že budoucně horlivě tě budu ctíti, a že se vynasnažím, abych následuje tvého příkladu, vždy zbožnějším se stával a čest tvou rozmnožoval.

Sv. Vincenci, který nikoho neoslyšíš a nikomu pomoci své neodepřeš, přijmi mne za dítě své a zachovej mne ve své otcovské ochraně; přijmi mne za svého svěřence a

dej mi zakusiti své přízně, pomoci a ochrany! Vyžádej mi svou mocnou přímluvou u Boha odpuštění mých hříchů, jichž lituji z celého srdce, protože jsem Boha, nejlepšého svého Otce, nejlepší dobro jimi urazil. Vypros mi ducha kajicnosti a opravdové polepšení mého života a vyžádej mi všeho, co by k rozmnožení cti a chvály Boží přispěti a tělu mému i duši užitečným býti mohlo. Dej, abych zakusil tvé přízně a ochrany, a buď mi záštitou proti všem viditelným a neviditelným nepřátelům mého spasení; přispěj mi nyní, zvláště však v hodinu smrti mé. Amen.

§. 2.

Pozdravení Nejsvětější Svátosti.

Chválena a velebena budiž bez ustání nejsvětější a nejvelebnější Svátost oltářní!

Pochválen budiž nejsvětější život, velebeny budtež neskončená cena a zásluhy hořkého utrpení a umučení mého Spasitele a Vykupitele Ježíše Krista! Tisíckráte budiž ode mne, tvora nejbídnějšího, pozdraveno přesvaté tělo, přesvatá krev mého Spasitele a Vykupitele zde a na všech místech, po všechny časy, od všech tvorů, nyní i na věky věkův.

Ó Ježíši, božský můj Vykupiteli, milovníku duší, uděl mi svého otcovského požehnání, ochraňuj mne i po všecken čas ode všeho nebezpečení těla i duše, dej mi své milosti, míru a poklidu srdce, odejmi mně vše, co by mne o tvou milost mohlo oloupiti, veď a spravuj mne, abych vždy křesťansky, zbožně a čistě žil, tebe však z celého srdce miloval, chválil, ctil a velebil po všecky věky. Amen.

Pozdravení a uctění Marie, slavné královny svatého růžence.

Zdráva buď, Maria, nejblahoslavenější Panno, slavná královno svatého růžence! Skrze toho, kterého jsi z Ducha sv. počala, k Alžbětě nesla, v Betlémě porodila, v chrámě obětovala a opět našla; skrze toho, který se pro nás krví potil, pro nás bičován a korunován byl, který pro nás těžký kříž nesl a ukřižován byl; skrze toho, který z mrtvých vstal, na nebe vstoupil, Ducha sv. seslal, který tě na nebe vzíti a za královnu nebes a země korunovati ráčil, žádám tě, před tebou na kolenou kleče, dcero nebeského Otce, Matko božského Syna, nevěsto Ducha svatého, lilie bez poskvrny, vezmi

mne pod mateřskou ochranu svou, a dej mi zakusiti milosrdenství svého! Nedopusť, abych kdy hříchem od lásky Kristovy byl odloučen! Ukaž, že jsi laskavou mou matkou, já chci býti tvým dítětem, které tě miluje z celého srdce svého a tobě chce žíti i umříti! Ó matko milosti, obrať ke mně své milosrdné oči, buď mou orodovnicí nyní i v hodině smrti. Amen. Ó Maria!

Modlitba, která při sedmipátkové pobožnosti k sv. Vincenci každého pátku na počátku konána býti má.

Budiž tisíckrát pozdraven, slavný otče, svatý Vincenci! Ty věrný sluho nejsvětější Trojice! Ty horlivý následovníku Krista Ježíše! Ty skvostný chráme Ducha svatého! Budiž pozdraven, obraze svatých apoštolů, horlivý následovníku mučovníků, chloubu a oslavu zpovědníků! Ty klenote panen, hlasateli Ježíše ukřižovaného, nádobu nejsvětějšího jména Ježíš! Budiž pozdraven, dír všech ctností, zrcadlo dokonalosti, postrachu zlých duchů, útočiště všech zarmoucených! K tobě, ó svatý Vincenci, přicházím s dětinnou důvěrou, a prosím tě úpěnlivě pro lásku, kterou tvůj a můj Bůh v tvém srdci roz-

nítil, pro horoucí touhu, která tě ustavičně pobádala, abys celý svět pro Boha získal, vyžádej mi, abych i já počten byl mezi ty, kteří se srdcem plesajícím se honosí, že pomoci od tebe dosáhli. Ač nejsem hoden tvé pomoci a přímluvy, přec vím, že jsi hledával i největších hříšníků, abys přivedl je k poznání Spasitele a lásce k němu. K tvým nohám skládám svou prosbu, svou tíseň i všelikou touhu a prosím tě vroucně, vypros mi od Boha milosrdného této milosti: (N. N.)

(Tu přednes svou prosbu, abys dosáhl milosti, polepšil opravdu život svůj, abys rozumně stav svůj volil, zdraví nabyl, aby úspěch ve tvém zaměstnání byl dobrý atd.)

Ó svatý Vincenci, přednes tuto moji prosbu předobrotivému a všemocnému Bohu, abych pro neskončené zásluhy Ježíše Krista, pro svaté zásluhy tvé i mocnou přímluvu obdržel, čeho touto sedmipátkovou pobožností dosíci sobě žádám, a kterouž konám dnes (1., 2., 3., 4., 5., 6., 7. den) ke cti a chvale Ježíše ukřižovaného, kterého jsi ve svém životě tak horlivě hlásal, tak vroucně miloval, jemuž neustále jsi se klaněl a kterého ze vší své síly jsi velebil, ke cti a chvale neposkvrněné Panny Marie, ke cti všech svatých a zvláště ke cti tvé, který jsi

ve svém srdci jako v nějakém zázračném zrcadle ctnosti všech svatých zobrazil, abych na tvou a jejich přímluvu dosáhl od Boha milosti, po kteréž toužím, přispěje-li to ke cti a chvále Boží a ku spáse mé duše. Kdyby však věc, o niž žádám, nesloužila ke cti a chvále Boží a ku spáse mé duše, nepřěji sobě, aby prosba má byla vyslyšena, ale prosím pokorně o sílu a mysl statečnou, abych trápení své trpělivě snášel a ustanovení nejsvětější vůle Boží v každém případě velebil. Ty však, sv. otče Vincenci, račiž mi mocnou svou přímluvou vymoci něco spásitelnějšího, spáse mé duše prospěšnějšího a čím by čest a chvála Boží rozmnožena býti mohla. Amen.

§. 3.

Modlitba díků k sv. Vincenci.

Skrze nejsvětější srdce Ježíše Krista a panenské jeho Matky Marie budiž stotisíckrát pozdraven a ode všech ctitelů a svěřenců svých ctěn a veleben, veliký pomocníku a ochrance, svatý Vincenci! V duchu pokory a se srdcem radostným přicházím, abych prostřednictvím tvým poděkoval dobrotivému Bohu za obdrženou milost i za dobrodiní,

jehož se mi dostalo. K tomu cíli předsevzal jsem si, k tvé cti po sedm pátků pobožnost konati a tvůj svatý obraz zde zbožně navštívit. Se srdcem skroušeným a s důvěrou dětinnou přicházím k tobě dnes (poprvé, po druhé . . .), a na kolenou kleče vzdávám tobě příslušnou úctu, jako bych skutečnými očima osobně tě viděl. Ó shlédni s vysokého nebe na tuto moji pobožnost jako na poplatek, jejž dáti tobě jsem povinen, a přednes jej ozdobený svými zásluhami před trůn Boha všemocného. Vyžádej mi u Boha milosti, aby prokázal mi i budoucně své otcovské milosrdenství tak, jako nyní vyslyšel pokornou mou prosbu, aby mne také budoucně neopustil, ale přijal mne do nebe, kdež bych účasten byl odplaty věčné. Ó svatý a slavný otče Vincenci! ujmi se mne nehodného dítěte svého s láskou otcovskou, pros za mne u Boha všemocného, aby nehleděl na nedokonalost mou, na mé hříchy, na provinění má; vypros mi srdce kajicné, vypros mi, aby lítost má byla dokonalou, má zpověď upřímnou a skroušenou, mé započaté polepšení opravdové a skutečné. Posléze vyžádej mi u božské velebnosti té milosti, abych tuto započatou sedmipátkovou pobožnost k větší cti a chvále Boží, k rozmnožení tvé cti,

k užitku své duše a ku křesťanskému vzdělání bližního konal a dokončil, jednou však se všemi vyvolenými trojjediného Boha věčně chválil, miloval a velebil. Amen.

(Tuto modlitbu nechť modlí se ti, kdož konají sedmipátkovou pobožnost na poděkování. Po té vykonej se snáležitou přípravou sv. zpověď.)

§ 4.

Modlitba k sv. Vincenci před svatým přijímáním.

Ó laskavý patrone a mocný orodovníku u trůnu Všemocného, sv. Vincenci! Dětinná láska, ustavičná pobožnost a dětinná důvěra k tobě naplňují mé srdce. Ježíš volá mne ku stolu svému, sv. touha po chlebě andělském vede mne k sv. přijímání. Žádám sobě, abych tímto sv. přijímáním prokázal tobě zvláštní čest a obdržel vyplnění své prosby. Ó pohleď otcovskými očima na tíseň mou, popatř na srdce mé, které žádá si Ježíše přijati a doplně, čeho se mi k náležité přípravě nedostává, svými zásluhami a mocnou svou přímluvou. Ó kéž bych byl tak láskou roznicen a tak hoden, přijati Boha, Pána a Spasitele svého, jako tys na zemi byl hoden, Největějšího do andělského srdce svého přijati!

Kéž by byla duše má ctnostmi tak bo-
hata, tak čista a neposkvrněna, tak hodna,
přijati Boha, Spasitele svého, v nejsvětější
Svátosti oltářní, jako byla tvá duše čista,
neposkvrněna, ctnostmi bohata, když každo-
denně se zvláštní vroucností nekrvavou obět
mše sv. Bohu jsi přinášel a Ježíše Krista
ve způsobách chleba a vína s nejsvětější po-
korou a nejvroucnější láskou do srdce svého
přijímal.

Ach, vypros mi horoucí pobožnost a
Bohu libou lásku, kterouž tys zdoben byl,
oblec mne rouchem svých ctností a zásluh,
abych nejsvětější Svátost oltářní tak hodně
jako ty ku spáse své duše přijal. Amen.

§ 5.

Modlitba po sv. přijímání na první pátek.

Budiž pozdraven, nejsladší můj Ježíši!
Tisícery dík budiž tobě vzdán, že jsi ke
mně, hříšníkovi nejbídnějšimu, přijíti a do
mého srdce hříšného zavítati ráčil!

Vzpomínám sobě na přehořké tvoje umu-
čení a vzdávám tobě se sv. Vincencem srdečný
dík za veškerou potupu, kterou jsi trpěl za
mne i za veškeré člověčenstvo s láskou ne-

vystíblou, když vlastní tvůj učenník Jidáš za třicet stříbrných tě zradil a prodal, zrádně tě políbil, začez jsi k němu ještě laskavě promluvil, po spáse jeho duše touže; díky vzdávám tobě i za tu lásku, s kterou, chtěje nás pout hříchů zbaviti a od věčné záhuby ochrániti, dal jsi se nepřátely svými jati a spoutati.

Pro tuto bolestnou potupu, kterou jsi vytrpěl, pro tvou neskončenou dobrotu a lásku, jakož i pro veliké zásluhy tvého věrného sluhy Vincence prosím tě z hloubí srdce svého, vyslyš mne a uděl mi milosti N. N., o kterou v pokoře žádám a již dosíci snažně si přeji. Uznávám a vyznávám, že jsem onen nešťastný tvor, který tobě tu nesmírnou potupu svými mnohonásobnými bříchy připravil! Avšak lituji toho z celého srdce, že jsem tě kdy, dobrotu neskončená, urazil a rozhněval! Činím opravdové předsevzetí, že tebe, nejlepšího svého Otce, nikdy více neurazím, ani ctižádostí, ani lakomstvím, ani pochlebnictvím, ani rozkošnictvím, ani pohoršením, ani pomluvou a na cti utrháním, ani nespokojeností s nejsvětější tvou vůlí a božskými tvými ustanoveními.

Uděl mi pravé tichosti a křesťanské trpělivosti, mírnosti, která by se ti líbila a

dětinné, zbožné odevzdanosti do nejsvětější své vůle. Odvrát milostivě a milosrdně ode mne vše, co by mne od tvé milosti a lásky mohlo odloučiti! Dejž, ó nejdobrotivější Ježíši, abych tebe nikdy více neurazil, ale v konání dobrého tobě vezdy věrným zůstal; dejž, abych nikdy nepřijal tebe, jako Jidáš ve hříchu smrtelném, nikdy abych nehodně nepožíval tebe, chlebe andělský! Přispěj mi milostivě, abych varoval se těch, kteří se snaží mne od cesty ctnosti a spasení odvrátiti, na širokou cestu hříchu zavéstí a tak do záhuby věčné uvrhnouti! Ó nejnevinnější a nejčistší Ježíši! dej mi milost setrvání v dobrém až do konce, aby duše má prostá pout tělesných, věčné a blažené svobody dítek Božích účastnou se státi mohla. Amen,

Následující tři modlitby konejtež se v každý pátek po všech modlitbách ostatních.

Závěreční modlitba k sv. Vincenci.

Ó sv. otče Vincenci, ty veliký a věrný sluho a příteli Boží! Já nehodný a hříšný tvor dosáhl jsem té milosti, že směl jsem do nehodného srdce svého přijati svého a tvého Boha! Ó sv. Vincenci, miluj, chval,

veleb jej a klaň se jemu se mnou a za mne; přispěj mi, abych ze všech svých sil díky jemu vzdával, odpuštění svých hříchů a potřebné dosáhl milosti, bez které nelze mi nic dobrého učiniti. Pros také za mne, abych dosáhl, oč pokorně a vřele žádám, N. N., je-li to vůle Boží a slouží-li mé duši k spasení. Klaň se Kristu Ježíši místo mne, jako jsi se mu klaněl po sv. přijímání, když ještě na zemi jsi dlíval. Pros za mne bez ustání, přednes mu mou tíseň, mou prosbu, mou žádost a vyžádej mi vyslyšení mé prosby, slouží-li to ke cti a chvále Boží, a ku spáse mé duše.

Ó sv. Vincenci, srdce mé pobádá mne mocně, ještě jednou opakuji svou pokornou a úpěnlivou prosbu! Chval, cti a veleb mého Spasitele a Vykupitele za mne a místo mne; a co nezmohou prosby mé, toho vyžádej mi svou mocnou přímluvou. Oblaž srdce mé vyslyšením mé prosby, přispěním v mé tísní, a nedopusť, abych bez útěchy odtud odešel, nýbrž dej, abych vyslyšen na mocnou přímluvu tvou neskončené milosrdenství a dobrotu Boží jednou věčně chválil a velebil. Amen.

Obětování.

Tak vykonal jsem, ó přelaskavý patrone můj sv. Vincenci, k tvé cti a chvále pobožnost svou (poprvé, podruhé . . .). Obětuji ti tobě a skrze tebe nejsvětější Trojici k větší cti a slávě její, jakož i k rozmnožení a rozšíření tvé vlastní cti; prosím tě pro všechno, co na nebi i na zemi tobě drahé jest a co by tě mohlo pohnouti, aby's vyslyšel mou prosbu, mou žádost a pomohl mi v tísní, která jest ti známa, a kterouž tobě pokorně obporoučím. Nedej mi odejít bez útěchy od tvého svatého obrazu, potěš srdce mé nadějí, že budu vyslyšen, abych zde na světě a jednou v nebi Boha nejdobrotivějšího milovati, jej chváliti a velebiti mohl.

Mimo to prosím tě také, aby's neodepřel mi vyslyšení v každé jiné tísní a potřebě těla i duše, aby's poskytl mi otcovské své pomoci, ochránil mne před hříchem a hanbou, jakož i přede vším zlým, aby's milostivě ode mne odvrátil vše, co by mé duši aneb mému tělu škoditi mohlo. Vyžádej mi té milosti, abych od této chvíle čistě a zbožně žil, tvých ctností následoval, a v milosti tvé setrval až do posledního okamžiku života svého. Amen.

Prosba o požehnání.

Sv. Vincenci, shlédni na mne milostivě s vysokého nebe, a vypros mi u Boha hojnost milosti; uděl mi svého otcovského požehnání, a dej mi zakusiti otcovské své ochrany v každé nouzi a v každé tísní; pak odměněna bude prostá moje pobožnost v míře nejhojnější; zachovej svou mocnou přímluvou slabou vůli mou ve stálém sjednocení s vůlí Boží, abych se nikdy od ní neodchýlil ani v štěstí, ani v neštěstí, ale v milosti Boží vždy žil a jednou v ní také šťastně zemřel. Amen.

§. 6.

Sv. Vincenc vzkřísil mrtvého.

Sotva že uplynul rok po smrti sv. Vincence, stalo se, že šílená matka ve městě Vennes svého dvouletého synáčka zavraždila. Rozsekla mrtvolu ve dva díly, jeden díl dala vařiti, druhý chtěla později upéci. Když přišel muž její domů a viděl, co se přihodilo, počal hořce naříkati. I vzal díl, jež byla matka do hrnce vařiti dala, přiložil jej k druhé části rozsekané mrtvoly, zavinul oba díly do šátku, a nesl je do arcibiskupského kostela ku hrobu sv. Vincence, kdež na pomník je položil. Pln bolu, ale také pln důvěry v pomoc tohoto světce, padl tu

na kolena a prosil tohoto svatého se vši vroucností, aby navrátil život tomu nešťastnému dítěti, jež matka z nerozumu byla zavraždila. V modlitbě své setrval až do noci. Když však na večer kostel měl býti zavřen, nechal otec rozsekané tělo mrtvého svého synáčka na hrobě sv. Vincence ležeti a opustiv kostel, šel ku svým příbuzným, aby útěchy našel pro zarmoucené srdce své. Ale když ho příbuzní k domovu vyprovázeli, přiběhl jemu synáček jeho zdráv a vesel naproti. Jizvy však zůstaly jemu po celý čas života, jsouce patrným důkazem zázraku, který se s ním udál. Když dospělo toto dítě zázračné, věnoval je otec službě v kostele sv. Vincence ve městě Vennes, kdež tělo sv. Vincence odpočívá. V pozdějších letech byl tento mladík přijat do řádu sv. Dominika v klášteře v Guerandii, a oblečen v roucho řeholní. Po složení slibů byl poslán na ostrov Sicilii, kdež hlásal jako skutečný svědek svatost sv. Vincence a četné zázraky, jež učinil Bůh na přimluvu jeho a dokazoval pravdivost svých slov jizvami svých ran; obyvatelé povzbuzeni horlivým kazatelem, ctili sv. divotvorce, snažíce se, aby i v jiných zemích úcta k sv. Vincenci byla rozšiřována.

Když otec jmenovaného synáčka druhého dne po učiněném zázraku s příbuznými i s dítětem přišel do chrámu, aby sv. Vincenci nejsrdečnější dík vzdal za přimluvu a pomoc zázračnou, našel tu matku, která

s mrtvým dítkem z místa dvě míle vzdáleného ke hrobu sv. Vincence přišla, žádajíc, aby je k životu vzkřísil. Matka, vidouc veliké množství lidu sem přišlého, a uslyševši o zázraku, který teprve dne minulého se stal, prosila s vírou a důvěrou ještě větší, pevně doufajíc, že i jejímu dítku podobná milost bude prokázána. A nezklamala se; i její dítko oživlo. Radostný blahol zvonů zvěstoval žasnoucímu lidu tento dvojnásobný zázrak a lid velebil v plesání Boha všemocného, který jest veliký ve svatých svých.

Druhý pátek.

Závěrečná modlitba po sv. přijímání.

Nejsvětější Spasiteli a Vykupiteli Ježíši Kriste, klaním se tobě v nejhlubší pokoře a děkuji ti z hloubi srdce svého, že jsi ráčil ke mně hříšnému dnes zavítati, pout hříchů mne zbaviti a milostí svou svobody dítek Božích mi uděliti.

Vzpomínaje přehořkého tvého umučení, děkuji tobě srdečně, že z lásky ke mně, bídnému tvorů, dal jsi se, ač Bůh, spoutati, a sám skutečným a nejspravedlivějším soudcem živých i mrtvých jsa, od nespravedlivých soudců křivě souditi, pro hříchy mé zášijkovati a křivě obžalovati a že podrobil

jsi veškeré skutky své nespravedlivému a neoprávněnému vyšetřování.

Ó Ježíši, můj Spasiteli, Vykupiteli a Posvětiteli, lituji toho z celého srdce, že jsem byl příčinou těch nespravedlností, kteréž proti tobě byly spáchány. Na kolena padaje prosím se srdcem skroušeným za odpuštění pro neskončenou tvou dobrotu, nevýslovnou lásku a neobmezené milosrdenství, jakož i pro veliké zásluby a mocnou přímluvu sv. Vincence, věrného tvého sluby; dejž, abych s tvou milostí budoucně opravdově všech hříchů se varoval, a nikdy více tebe neurážel, abych nikdy nehleděl na jednání jiných, ale snažil se, vlastní chyby odložit; abych nikomu na cti neutrhal, nepřipravil si věčné hanby a od tebe, který souditi budeš jednou i naše myšlenky, neměl k očekávání přísného rozsudku; dej mi té milosti, abych ve všech svých myšlenkách, slovech a skutcích svatého tvého učení a příkladu následoval, nikoho nepomlouval, o nikom zle nemluvil.

Ach, neodvrát tváři své ode mne, ale dej, abych věčně na ni patřil ve slávě nebeské, zde na zemi pak abych vše trpělivě přijal, vše trpělivě snášel a radostně trpěl. Konečně dej, předobry Spasiteli můj, abych

jednou po vykročení z tohoto údolí slzavého
přišel do vlasti nebeské. Amen.

(Pak následují ty tři modlitby, od stránky 40.
započato.)

§. 8.

Sv. Vincenc, věrný pomocník v nebezpečí života.

Dva mladíci z města Vennes chtěli podél břehu mořského na lodi se projížděti. I vstoupili do malé loďky a veslovali blízko břehu sem a tam. Pojednou povstal silný vítr a hrozná bouře počala buráceti, tak že loďka s nešťastnými mladíky větrem zachvácená, daleko na rozbouřené moře byla vehnána a jsouc hříčkou mořských vln, mohla býti každé chvíle kořistí jejich. Když mladíci osaměli na rozbouřeném moři mezi nebem a vodou v patrném nebezpečení života se zřeli, když viděli, že marná jest veškerá pomoc lidská a že nemohou naděje míti na zachránění, prosili Boha za pomoc a slitování a vzývali zvláště sv. Vincence, příslibující mu, že navštíví pobožně jeho hrob, dostanou-li se na jeho přímluvu šťastně ku břehu a vyvážnou-li z nebezpečení života.

Sotva že takto Boha a sv. Vincence za pomoc prosili, utišila se bouře zázračně, moře bylo opět tiché, tak že mladíci šťastně na břeh se dostali. Když takto zázračným způsobem na přímluvu sv. Vincence na břeh

se dostali a z lodi vystoupili, pravil první k druhému: „Nyní musíme neprodleně jíti, abychom vyplnili, co jsme slibili, a u hrobu jeho sv. Vincenci za ochránění zázračné povinný dík vzdali.“ Druhý mladík, člověk lehkovážný a nevděčný, odpověděl: „Již jsme bezpečni a nepotřebujeme pomoci sv. Vincence.“ Avšak co stalo se? Sotva že vyslovil nevděčný a lehkovážný člověk ta slova, klesl k zemi a křečovitě trháni, jaké někdy u člověka se smrtí zápasícího se vídá, zohavilo celé jeho tělo a hýbalo všemi jeho údy tak strašně, že všichni přítomní se zděsili. I vyzývali jej, aby vzal poznovu útočiště k sv. Vincenci, prose za odpuštění pro nevděčnost a hříšnost svou. Křesťanskou útrpností jati, pozdvihli nešťastného ze země a v bídém stavu, do něhož vlastní vinou se přivedl, nesli jej ku hrobu sv. Vincence. A hle, nežli přišli na místo posvátné, dotkla se milost Boží srdce nešťastného mladíka, tak že poznav chybu svou, se skroušeným srdcem nemoha ústy, prosil sv. Vincence o pomoc podruhé. Bůh vyslyšel na přímlovu sv. Vincence prosbu jeho a mladík ozdravěl okamžitě.

Duše křesťanská, rozpomeň si při této události slov Ducha sv., kteráž čteme v písmě sv.: Když bys učinil slib Bohu, neprodlevej ho splniti; nelíbíť se mu nevěrné a bláznivé slibování. Ale což bys koliv slibil, splň; nebo mnohem lépe jest neslibovati, než po slibu, co připověděno, nesplniti. (Eccl. 5, 3—4.)

Třetí pátek.

Závěrečná modlitba po sv. přijímání.

Pochválena a pozdravena budiž nej-
světější Svátost oltářní!

Chválen a veleben budiž Ježíš Kristus,
můj Vykupitel, můj Pán, můj Bůh. Neskon-
čený dík budiž tobě vzdán, že jsi dnes ke
mně zavítati a mne nehodné stvoření svým
nejsvětějším tělem a předrahou krví svou
nasytiti ráčil. Ó nejlaskavější Ježíši, uvažuje
o tvém přehořkém umučení děkuji tobě z ce-
lého srdce za lásku, s kterou snášel jsi po-
tupu, jež tobě učiněna v domě Kaifášově,
když oblečen jsi byl v roucho potupné, když
nejsvětější tvé oči, před nimiž nic skryto
není, byly tobě zavázány, když políčkována
slovy: „Pověz, kdo tě udeřil,“ potupně po-
smíván jsi byl. Nejtrpělivější Ježíši, prosím
tě pro veškerou tobě učiněnou potupu, od-
pusť mi hříchy mé, které ti tuto potupu
způsobily, a bohužel již častokráte. Uděl mi
také na mocnou přímluvu sv. Vincence, věr-
ného sluhy svého, té milosti, abych neoddal
se myšlénkám a skutkům, jichž bych ve tvé
sv. přítomnosti a před očima lidí činiti ne-
směl. Ochraň mne před veřejnou potupou,

zvláště však před věčnou smrtí. Trpím-li a jsem-li tupen, dejž mi poznati, že jsem utrpení své zavinil a proto také ho zasloužil, že trpím trest spravedlivý, a že jest mi tudíž potupu všelikou trpělivě snášeti. Dejž, ó Pane nejdobrotivější, abych nikoho křivě neposuzoval, ale spíše na sebe hleděl a sebe pozoroval, vlastní své chyby na sobě trestal a horlivé za ně činil pokání.

Ježíši nejmilostivější, shlédni na mne milostivě a otcovsky nyní i každé chvíle mého života, jako jsi pohlédl okem milosrdenství na Petra, který třikráte tě zapřel, a obměkči srdce mé, abych, hřešiv jako Petr, oplakával s ním hříchy své a hojného přinesl ovoce pokání Amen.

(Potom následují ty tři modlitby na stránce 40 započato.)

§. 10.

Svatý Vincenc jeví se býti lékařem nebeským.

Anděla Ribellezová, svobodná paní z Alkudie, byla výstřelem z ručnice na levé straně smrtelně poraněna.

Dvě koule velké a jedenáct malých vniklo hluboko do jejího těla. Lékař vynasnažoval se všemožně, aby je z těla jejího

vytáhl K tomu účeli učinil na pravé straně otvor, ale oproti všemu umění a namáhání podařilo se mu jen tři menší vytáhnouti. Jelikož každá lidská pomoc marnou býti se zdála, vzala poraněná útočiště své k sv. Vincenci. Davši si přinésti jeho obraz, odporoučela se ustavičně mocné jeho přímluvě. Když probudila se jednou v noci, spatřila, kterak dva kněží dominikáni do pokoje vstoupili; jeden zůstal státi u noh postele její, druhý přistoupil k ní, rozvázal obvazky, vložil prsty do ran, a vytáhl bez bolesti veškeré koule z jejího těla. Plna udivení nad tímto skutkem tázala se, kdo jest ten, který tak velké dobrodiní jí prokázal? A tu řekl kněz: „Vincenc Ferrerius.“ Na to vstala těžce poraněná plna úcty a nové síly, aby na kolena se vrhla a za obdržené dobrodiní radostně poděkovala. Sv. Vincenc zmizel však i se svým průvodcem. Šlechtična vypravovala všem v domě i jiným o svém zázračném uzdravení se všemi okolnostmi a prosila, aby byli svědky tohoto zázraku. A skutečně, když podrobena byla prohlídce, byly všecky její rány zahojeny, na každé však byla olověná deska, v níž proměnily se koule tak zázračně vytažené.

Ku stálé památce tohoto zázračného uzdravení a na důkaz své vděčnosti dala šlechtična mříž, která uzavírá kapli sv. Vincence ve Valencii nákladem tisíce dvou set korun stříbra zhotoviti, a v pozdějších letech na smrtelném lůžku odkázala té kapli tři sta

korun, aby mříž, kterou tam lze ještě dnes spatřiti, bohatěji mohla býti pozlacena.

Duše křesťanská, tíží-li tě bolest nějaká, uvrhla-li tě nemoc na lůžko bolestné, zavolej rozumného lékaře dle rady moudrého Siracha: „Cti lékaře pro potřebu, nebo i jej stvořil Nejvyšší.“ (Sir. 38., 1.) Ale měj také úplnou důvěru v Boha, nejlepšího Otce, který bolesti a nemoci jen k našemu blahu na nás sesílá. Vzávej dle příkladu výše uvedeného sv. Vincence vroucně, pros o mocnou jeho přímluvu, neopomeň přijati sv. svátosti, neodkládej s posledním pomazáním až na poslední okamžik; ale vypros si je záhy, dokud jsi ještě při dobrém vědomí, abys je hodně mohl přijati. Ježíš Kristus ustanovil pomazání pro nemocné a nikoli pro ty, kteří v posledním jsou již tažení, jak slovy sv. apoštola Jakuba v 5. kapitole, verši 14. řekl: „Stůně-li kdo z vás, uveď kněží církve, ať se modlí nad ním, mažíce jej olejem ve jménu Páně, a modlitba víry spasí nemocného, a polehčí mu Pán a jest-li v hříších, budou mu odpuštěni.“

§. 11.

Čtvrtý pátek.

Závěreční modlitba po sv. přijímání.

Čest, chvála a dík neskončený budiž tobě vzdán, ó nejdobrotivější Pane Ježíši, kterýs ke mně dnes osobně zavítati ráčil,

a jenž v každé době hojných dobrodiní mi uděluješ! Ach, zachovej mne budoucně ve své milosti, abych nikdy více od tebe nebyl odloučen. Uváděje sobě na mysl přehořké umučení tvé, děkuji tobě z celého srdce, že ráčil jsi z lásky ke mně trpěti potupu a pohanění, kterého se tobě dostalo, když ty nejsvětější a nejčistší za horšího byls považován než zlosyn Barabáš. Ač nic zlého jsi neučinil, ale všude jen dobré jsi konal, přec byl jsi podroben potupnému trestu, bolestnému bičování. Já roztrhal jsem roucho nevinnosti, a tys byl zbaven roucha svého; já jsem zhřešil, a tys byl pro hříchy mé tak bolestně bičován, ukrutně na těle rozedrán, tak nemilosrdně týrán.

Ach, pro tyto hrozné muky, pro tu přehroznou potupu, pro to surové uražení tvé stydlivosti, jakož i pro četné a veliké zásluhy sv. Vincence smiluj se nade mnou a uděl mi milosti, abych v pokušení ku hříchu nesvolil, a tak poznovu tebe nebičoval, ale z lásky k tobě všech hříchů svědomitě se varoval, tobě věrně a stále sloužil, a raději vše, ano i smrt podstoupil, než abych tě ještě jednou dobrovolně hříchem urazil. Dejž mi v neskončené dobrotě své, abych vždy jen to myslil, mluvil a činil, co

se tobě líbí; abych nikdy Barabáš, t. j. smrtelnému tvoru, aneb hříšné rozkoši nedal přednosti před tebou, Bohem svým, aneb slastí nebeskou. Ochraň mne, ó nejčistší Ježíši, před ohavnou, pekelnou nepravostí nečistoty, pro kterou jsi byl tak potupně obnažen, tak bolestně bičován a tak ukrutně na těle rozedrán. V prachu nízkosti své volám k tobě, ó nejsvětější, nejdobrotivější Pane Ježíši, oděj mne rouchem sv. stydlivosti, nevinnosti a čistoty, abych vždy čistě, ctnostně žil a na sklonku života, až nakloní se hlava má k věčnému odpočinku, rouchem svatebním přioděn, k hostině nebeské radostně připuštěn byl. Amen.

(Potom následují ty tři modlitby na stránce 40 započato.)

§. 12.

Sv. Vincenc, dobrodinec těch, kteří zbožně ho uctívají.

Kristus, božský náš Spasitel, vešel do domu Zacheova a posvětil Zachea svou přítomností; z hříšníka učinil kajícího, z publikána spravedlivého, z nepřítele Božího přítele a spoludědice Kristova; krátce příchodem Spasitelovým do domu Zacheova stalo se spasení domu tomu a milost a požehnání trůnily v něm od té chvíle. A čím

zasloužil si Zacheus všeho toho? Prokázal snad svému Pánu, Kristu Ježíši, nějakou službu, aneb získal si toho požehnání dřívější svou zbožností, aneb pozval snad Ježíše k sobě? Nikoliv; sv. evangelista vypravuje pouze, že vylezl Zacheus na fíkový strom, aby Ježíše viděl, a že nařídil jemu Ježíš, aby sestoupil, neboť že chce do domu jeho přijíti. Odkud ta milost?

Sv. církevní učitel sv. Ambrož podává nám klíč k této hádance v knize 8. výkladu k sv. Lukáši řka: *Etsi nondum vocem invitantis audierat, jam viderat affectum*, t. j. Ač neslyšel Kristus ještě pozvání, přec viděl již jeho příchýlnost.

Kristu Ježíši bylo dosti na dobrém srdci, na dobré náklonnosti, aby i beze skutků udělil Zacheovi své milosti, svého dobrodiní.

Také v životě sv. Vincence setkáváme se s událostmi, které jasným jsou svědectvím, že zbožná příchýlnost již stačila, aby na přimluvu sv. Vincence uděleno bylo duším zvláštních milostí. Když sv. Vincenc jednoho dne v otcovském svém městě Valencii na tak zvaném „dřevěném trhu“ kázal, stalo se, že šlechtična jistá poněkud později přišla, chtěíc kázání tohoto světce slyšeti. Že byla jemu zvláště nakloněna, chtěla ho také dobře slyšeti, a proto snažila se protlačit se množstvím lidu co možno nejblíže ku kazatelně. Svatý Vincenc, vida snahu její i dobrý úmysl, nařídil, aby bez prodlení

domů se vrátila. Zajisté zvláštním a nápadným byl rozkaz sv. Vincence nejen šlechticně, ale i ostatnímu lidu. Ale v prostotě své a sv. poslušnosti poslechla šlechticna rozkazu svatého, nepátrajíc po příčině jeho, a nedopouštějíc různým domněnkám vzniku v srdci svém.

Když přišla domů, našla jednu ze svých poddaných, která chtěla právě zavraždit dítě, jež následkem hříchu spáchaného též hodiny na svět přišlo, by nebyl prozrazen hřích její. Z toho soudila šlechticna dobře, že sv. Vincenc zvláštním zjevením o tomto činu děsném poučen, tak rychle domů ji poslal, aby zamezen byl takto hrozný zločin. Považovala to za zvláštní dobrodiní a milost neocenitelnou, protože bylo tím zamezeno dvojí neštěstí: zavraždění dítěte, a tím vzniklá neskončená ztráta, jelikož by bylo dítě bez křtu sv. o život bylo přišlo. Tak odměnil sv. Vincenc dobrý úmysl této šlechticny a její touhu, z jeho úst slovo Boží slyšeti, ochrániv její dům před tak velkým neštěstím a takovou hanbou.

Ještě něco znamenitějšího stalo se po smrti sv. Vincence v domě jistého rolníka v Pikasentu. Tento měl ve své světnici na stěně pověšený obraz sv. Vincence. Jedné noci slyšel, která obraz visící stále na stěnu narážel. Muž vstal, rozsvítil a vlastníma očima viděl, která se obraz pohyboval a na stěnu narážel. To považoval za zvláštní vý-

strahu sv. Vincence. Když pak kromě toho pozoroval, kterak padá prach se střechy, probudil veškeré členy rodiny a rychle vyšel z domu. Sotva že vyšli, sesul se dům s velikým třeskotem. Při tom stal se zázrak dvojí: 1. Všichni obyvatelé toho domu byli zachráněni; 2. obraz sv. Vincence, který na stěně visel a znamením k rychlému se zachránění byl, zůstal v sutinách domu zcela neporušený.

Stará legenda tohoto světce vypravuje, že tento obraz sv. Vincence k ustavičné upomínce na zázračné zachránění byl přenesen k veřejnému uctění do kaple sv. Vincence ve Valencii. Během času byl z kaple přenesen do sakristie, kdež ho ještě dnes viděti lze.

Duše křesťanská, přičiň se, abys zbožným uctíváním velikého divotvorce sv. Vincence důvěry k němu nabyla, a buď jista, že v každé době, když opravdu jej budeš ctíti, t. j. jeho sv. příkladu horlivě následovati, rady jeho poslouchati, o mocnou jeho přímluvu a pomoc prositi, poznáš na sobě, co čteme v 90. žalmu ve čtvrtém verši: „Rameny svými zastíní tě a pod křídly jeho doufati budeš,“ t. j. on tebe ostříhá a ochrání jako kvočna křídloma pomoci své a svého přispění a ty budeš zachráněn.

§. 13.

Pátý pátek.

Závěreční modlitba po sv. přijímání.

Ježíši Kriste, který z neskončené lásky své za nás hříšné jsi zemřel, a na památku své lásky nejsvětější svátost oltářní ustanovil, klaním se tobě v nejhlubší pokoře, tobě, který dlíš nyní v mém srdci, jež opět s tebou se smířilo, a od tebe milosti dosáhlo, a prosím tě, uděl mi hojnosti svých milostí a plnosti milosrdenství svého.

Uvažuje o tvé neskončené lásce, vzpomínám s bolestí té potupy, kterouž trpěti tobě bylo, když ze šatů svých svlečen a obnažen k sloupu přivázán jsi byl, kdež ostrými bičíky tvé sv. tělo nemilosrdně a ukrutně bylo rozedráno; když pláštěm šarlatovým oděn, trnovou korunou korunován jsi byl, když se třtinou v ruce, potupou obsypán, pozdravován a takto krvácejícími ranami pokryt lidu byl jsi představen; a vše to trpěl jsi za naše hříchy, do kterých tak často upadáme!

Ó nejdobrotivější Ježíši, pro tvé přehořké umučení a pro veliké zásluby a mocnou přímluvu sv. Vincence, tvého vyznavače,

prosím tě pokorně, slituj se nade mnou a uděl mi té milosti, abych tebe, svého pravého a živého Boha v nejsvětější svátosti oltářní vždy více a více poznával, tebe miloval a v nejhlubší úctě se ti klaněl; dejž, abych tobě vždy vděčným byl, tobě v pokoře sloužil, a vždy hleděl tobě se líbiti. Dej mi pro neskončenou dobrotu a milosrdenství své trpělivosti, srovnalosti vůle mé s nejsvětější vůlí svou ve všech bolestech a útrapách, které dle moudrých úradků svých na mne seslati ráčíš; učiň mne hodna neskončených zásluh bolestného svého bičování, potupy, kterouž jsi pro nás vytrpěl, svého bolestného trním korunování a dej, abych účastným byl přehořkého tvého umučení. Amen.

(Potom následují ty tři modlitby na stránce 40.)

§. 14.

Sv. Vincenc, patron proti bouřce.

Den 28. v měsíci podzimním r. 1697 zůstane obyvatelům města Valencie u věčné paměti pro neobyčejnou bouři, která nejen město, ale i celé okolí pojednou stihla.

S oblak zkázu věštících hrnuly se kroupy ledové v celém proudu, jakoby poznovu ztrestán měl býti tvrdošijný Egypt a blesky

křižovaly se tak, že se zdálo, jakoby celé moře blesků nad městem se bylo rozložilo; strašný rachot hromu rozléhal se daleko široko a jen záhubu věstil městu nešťastnému. Kanovník kostela setabenského Vincenc Viktoria, kterýž byl očitým svědkem oné bouře strašné, vyslovil se o ní následovně: Když pohlížel jsem z domku venkovského, kdež právě jsem dlel, na město Valencii, zdálo se mi jakoby nový den byl nastal, a jakoby celé město stálo v plamenech, tak časté a silné byly blesky, jež nebe na město metalo. V tomto hrozném nebezpečí, které záhubou hrozilo celému městu, vzali obyvatelé města Valencie po Bohu veškeré své útočiště ku svému patronu sv. Vincenci, a jedenkaždý učinil Bohu milý slib. A hle, vroucí jejich prosby a zbožné modlitby byly vyslyšeny! Město neutrpělo pohromy té nejmenší a bouře, která tak divě zuřila, záhubou hrozíc, přešla, aniž uškodila.

V tento den dlel Don Karlos Kolonna, arcikněz z Xantivy, v oratoři svého obydlí, aby poroučel se do ochrany Boží a prosil o pomoc. Protože měl na levé straně oltáře obraz sv. Vincence díla znamenitého, hodlal tu v důvěře v pomoc a ochranu tohoto světce konce hrozného bouře vyčkati. Z počátku klečel na modlitbách v pravo oltáře; domnívaje se však bezpečnějším býti u nohou svatého, přešel na stranu levou. Sotva však opustil prvnější místo, sjel ohnivý blesk,

děsným rachotem provázený, na místo toto a spálil koberec, na němž Kolonna klečel.

Duše křesťanská, uctívej sv. Vincence a důvěřuj v něho a zajisté bude i tobě mocným ochrancem a přimlůvcem!

§. 15.

Šestý pátek.

Závěreční modlitba po sv. přijímání.

Duše má, dobrořeč Pánu, který mne dnes tak milostivě a laskavě navštívit, tělem svým nasytiti a krví svou napojiti ráčil! Pane a Bože můj, se srdcem skroušeným vzpomínám oné bolestné potupy, kterouž trpělivě snášeti jsi ráčil, když nespravedlivý soudce Pontský Pilát odevzdal tě rozzuřeným židům, kteří se ti posmívali, tebe tupili, tobě těžký kříž na ramena vložili, a tebe jako zločince z města na horu Kalvarii vedli. To vše chtěl jsi trpěti za naše hříchy i proto, abys ukázal nám, že cesta kříže jest cestou k nebi. Tam na Kalvarii dal jsi se svých šatů zbaviti, na dřevo kříže položit, hřeby bolestně přibiti a jako oběť smírná s křížem do výše pozdvihnouti, abys z lásky k nám zemřel na potupném dřevě kříže.

Za tu velikou lásku, za nevýslovné ty

muky děkuji tobě, ó Ježíši, můj Spasiteli a Vykupiteli, z hloubi srdce svého a prosím tě v pokoře nejhlubší, abys pro mnohonásobnou potupu a bolest svou i pro veliké zásluhy a mocnou přímluvu sv. Vincence mně té milosti udělil, abych svůj kříž a svůj zármutek, svou bídu a své protivenství trpělivě snášel, vždy jsa odevzdán do vůle tvé nejsvětější. Uděl mi též milosti, abych každý kříž, každé pronásledování, každé protivenství, které na mne seslati ráčíš, vždy rád z ruky tvé přijal, je trpělivě nesl, ano, pro Ježíše je miloval, v nich až do posledního okamžiku setrval, v každé době tebe následoval, a konečně z těchto pozemských strastí a pro ně přešel do radostí věčných. Nejlaskavější Ježíši, vtiskni lásku svou do srdce mého, abych s tebou a dle tvého příkladu božského přímou cestou kříže kráčel a tak radosti nebeské dosáhl. Amen.

(Potom následují ty tři modlitby na stránce 40. započato.)

§. 16.

Zázračné zachránění a vysvobození.

V písmě svatém a sice ve skutcích apoštolských v 5. kapitole, verši 15., a v kapitole 19., verši 12. čteme, že zalíbilo se Bohu

všemohoucímu, pouhým stínem svatého apoštola Petra a potním rouchem svatých apoštolů zázraky činiti. Rovněž tak líbilo se Bohu, kterýž skrze svatého Vincence, když tento ještě žil, nesčíslné množství zázraků činil, i po smrti jeho obrazy jakoby stínem jeho milostí udělovati.

Proslavený jest obraz svatého Vincence kterýž na ostrově Majorce na zdi kláštera menších bratří svatého Františka z Paula se nalézá a kterýž zhotoven tu v době, když přišel svatý Vincenc na tento ostrov, aby slovo Boží zde hlásal.

Úcta věřících k tomuto obrazu a pobožnost k svatému Vincenci vzrůstala pro množství tu učiněných zázraků tou měrou, že byla zeď na níž obraz visel, v krátké době památnými deskami téměř zcela pokryta. Mezi mnohými zázračnými událostmi u tohoto obrazu jest podivuhodnou následující:

Mladík jistý, který velikou úctu měl k sv. Vincenci, přicházel každého večera k tomuto obrazu, aby zde vykonal svou modlitbu. Jednoho večera čekali naň tři jeho nepřátelé na silnici, kterouž po vykonané modlitbě domů se vracel, majíce úmysl zlý. Nemaje o tomto nebezpečném stíhání ani nejmenšího tušení, pozoroval mladík při modlitbě, kterak obraz sv. Vincence nebeským světlem září a kterak světec vážným okem naň pohlíží. Tento neobyčejný, zázračný zjev učinil na srdce mladíkovo dojem hluboký.

Že se tu děje něco neobyčejného a že to něco zvláštního znamená, poznával mladík ve svém zbožném smýšlení dobře. Svatá bázeň zmocnila se ho; mladík nahlédl do nitra svého, a jelikož nikdo není před Bohem zcela čist, poznal i on své hříchy, litoval jich z celého srdce, prosil Boha vroucně za odpuštění a učinil pevné předsevzetí, že polepší život svůj a ze hříchů svých se vyzná. Po ukončené pobožnosti dal se na zpáteční cestu, změněn v duši své zcela; a jaký to div! vracel se cestou zcela jinou, po kteréž ještě nikdy dosud nebyl kráčel, a ušel tak neštěstí, jež mu hrozilo; na přímluvu svatého Vincence zachráněn tedy nejen na duši, ale i na těle.

Neméně památná jest událost následující:

Jistý muž, který z venkova domů se vracel, byl od svých čtyř nepřátel zákeřnický přepaden. Přivázavše nepřátelé muže, jehož se zmocnili, ku stromu, stříleli naň ze svých ručnic, míříce přímo do hrudi. V domněnce že jest mrtev, odešli. Muž tento vlastními ústy vypravoval, kterak ihned, vida se na strom nepřátely svými přivázána, na onen obraz si vzpomněl a svatého Vincence vroucně o pomoc a ochranu prosil. A ejhle! svatý Vincenc zjevil se jemu a zachránil jej před úklady nepřátelskými. Sotva že vrahové se vzdálili, viděl muž, že jest odvázan a zcela zdráv. Zbožné jeho srdce vedlo jej přímo k obrazu svatého Vincence, zdež po-

kleknuv na kolena, děkoval za tak zázračnou pomoc. Na důkaz svého zachránění zázračného ukazoval stopy, kteréž koule na kůži jeho zanechaly, nevniknuvše do těla.

Pro veliké a mnohé zázraky uznal biskup i celá kapitola za dobré, aby tomu obrazu vykázáno bylo místo příhodnější a důstojnější. Dal jej tedy r. 1678 přenést do chrámu biskupského, kdež vystavena pro obraz ten zvláštní krásná kaple; tu uctívají sv. Vincence, jež obraz představuje, až dosud srdce zbožná a nezřídka nabývají zde pomoci zázračné ve všech potřebách a milostí neobyčejných.

§ 17.

Sedmý pátek.

Závěreční modlitba po sv. přijímání.

Ó nejsvětější, za nás bídne hříšníky ukřižovaný, až k smrti nejposlušnější Ježíši! klaním se tobě v nejhlubší pokoře a prosím tě se srdcem skroušeným, rač se mnou naložiti dle neskončeného milosrdenství svého. S bolestí vzpomínám oné potupy, kterou jsi nevině od židů a pohanů trpěti musel, když ty, jenž jsi nebe a zemi stvořil, od Otce nebeského opuštěn mezi nebem a zemí na dřevě kříže za nás, bídne hříšníky, tři

hodiny jsi visel a posléze hořkou a bolestnou smrtí zemřel: za tuto neskončenou lásku děkuji tobě z celého srdce, z celé duše a ze vší síly své. Ctím, chválím a velebím tě, ó Ježíši, Vykupiteli a Spasiteli můj a děkuji tobě srdečně za milost neocenitelnou, kterou jsi nám bídným lidem prokázal, ustanoviv na důkaz své lásky neskončené a k ustavičné památce svého přehořkého umučení nejsvětější svátost oltářní, v níž ustavičně jsi přítomen. Chválím a velebím tě se všemi tvory nebes i země, abych tobě zádost učinil za všecku potupu, kterouž učinili tobě židé, kteří na potupné dřevo kříže tě přibili a kterouž tobě v nejsvětější svátosti oltářní činí a učinili pohané a křesťané zlí a nesvědomití, kteří tebe přijímají, majíce těžké hříchy v srdci svém. Ach, slituj se nade mnou a dej, abych své zlé žádosti dosti krotil, vždy tobě věrným byl, tebe se přidržoval, s tebou v kříži a soužení žil a zemřel, do tvých svatých ran se skrýval, tvou neskončenou lásku poznával a celým srdcem i celou duší tvé sv. přikázání zachovával, i abych vždy rád se podroboval svatému řízení tvému v čase i na věčnosti.

Ó nejdobrotivější Ježíši, žádám tě pro přehořké a bolestné umučení tvé, přispěj mi

hříšnému v poslední okamžik života mého a přijmi milostivě duši mou! Nyní však dej mi pro veliké zásluby a mocnou přímluvu sv. Vincence, svého vyznavače, abych nejvyšší svátosti oltářní vždy hluboce se klaněl, jí hodně přijímal a jednou přijav ji jako záruku své věčné blaženosti do radosti věčné vešel a v slávě nebeské tebe velebil. Amen.

§ 18.

Zázraky učiněné ostatky sv. Vincence.

Roku 1532. byl přenešen ukazováček pravé ruky sv. Vincence z města Vennes do Španělska. Tento vzácný klenot byl přijat s velikou slávou a s takovým projevem pocty, jaká takovému světcí slušela.

V téže době byla Donna Helena Zenuera, která slepá na svět přišla, zachváčena nebezpečnou horečkou, tak že lékaři pochybovali o jejím uzdravení. V tomto politování hodném stavu obrátila se matka nemocné ve vroucí modlitbě k Bohu, žádajíc, když ostatky sv. Vincence kolem domu jejího byly nesený, aby na mocnou přímluvu a pro zásluby sv. Vincence udělil Bůh zdraví dceři její. A ejhle! Bůh uslyšel vroucí prosby matky o blaho dcery pečlivé a dal jí v témž okamžiku milost, že dcera její byla sproštěna nejen horečky, ale i slepoty, která od narození jí tížila.

Roku 1600. byl jiný ostatek totiž žebro z těla sv. Vincence do Valencie přinesen, kdež s velkou slávou a pobožností byl přijat. Tehdá uvržena byla na lože bolesti Blanka z Kordonny, choť místodržitele ve Valencii, která jsouc na údech svých ochromena, devět měsíců z postele nepovstala. Když ostatky sv. Vincence byly okolo nesený, dala se donésti k oknu, aby je co možná nejvíce uctila. A hle, když prosila sv. Vincence o zdraví, zdálo se jí, jakoby slyšela hlas, který ji vyzýval, aby připojila se k slavnostnímu průvodu, že dosáhne opět svého zdraví. Povzbuzena tímto hlasem, dodala si Blanka z Kordonny zmužilosti, pohnula se a v témž okamžiku cítila, že jest zdráva a silna, tak že hned bez veškeré obtíže pěšky v průvodu jíti mohla, ano, když stanul průvod u radnice, vstoupila do kaple, kde sv. ostatky měly býti prozatím uloženy a vroucně děkovala nebeskému svému dobrodinci za uzdravení zázračné.

Když po několika dnech tyto sv. ostatky do chrámu biskupského ve Valencii byly přenášeny, šel také v průvodu mladý němý člověk z Kastilie, sluha Don Juana Villarosy, šestnáct roků stár, který s velikou důvěrou a zbožnými sliby prosil sv. Vincence, aby rozvázal jazyk jeho; sv. Vincenc vyslyšel tuto jeho prosbu; mladík uslyšev zvuk trub, spěchal k svému pánu, promluvil k němu několika slovy, čemuž se pán velice divil. Tím větší byl však jeho úžas, když

viděl, že sluha jeho od té chvíle úplně zřetelně mluvit může. Byv tázán různými duchovními z řádu dominikánského, kdo jej uzdravil, odpověděl: „Sv. Vincenc“ a mluvil od té doby tak zřetelně, že právem lze tvrditi, že jen na přimluvu sv. Vincence nabyl sluchu i řeči.

Uvažuješ-li, duše křesťanská, o těch zázracích, jež učiněny byly ostatky sv. Vincence, naplní se zajisté i tvé srdce důvěrou k tomuto světcí tím více, vzpomeneš-li krásných slov sv. Vincence Damascenského: Kristus, Pán náš, dal nám v ostatcích svatých léčivé studně, z nichž prýští se hojnost milostí a z nichž vytéká masť nejvonnější.

§ 19.

Díkůvzdání po dokončené sedmipátkové pobožnosti.

S radostí končím, sv. Vincenci, veliký příteli Boží, pobožnost sedmipátkovou, kterou započal jsem z čisté lásky k Bohu k tvé cti a slávě, a doufám pevně, že vyslyšel jsi pokornou prosbu mou a přednesl ji Bohu dobrotivému. Proto prosím tě z hloubí srdce svého, dej mi zakusiti, že prosba má jest vyslyšena. Vyžádej mi u Boha dobrotivého milosti, o kterou žádám, aneb jiné, slouží-li k větší cti a slávě Boží a ku spáse mé duše,

abych milostivě vyslyšen, mohl otcovskou ochranu tvou velebiti a slávu jména tvého rozšiřovati.

V dětinné důvěře, že vyslyšen budu, a v naději v božskou dobrotu a milosrdenství chci chváliti a velebiti Boha milosrdného, dárce všeho dobra a proto pěji se všemi anděly a svatými chvalozpěv: Te Deum laudamus.

Modlitba.

Všemohoucí věčný Bože, děkuji tobě se srdcem pohnutým za milost, kterou jsi mně, nehodnému tvoru svému, pro veliké zásluby a mocnou přímluvu sv. Vincence, svého vyznavače, uděliti ráčil a prosím tě v nejhlubší pokoře, abys díky mé, kteréž vzdávám božské velebnosti tvé, milostivě přijati a mne milostí a dobrodiní svých hodným učiniti ráčil skrze Krista Pána našeho. Amen.

Na to modli se pobožně se srdcem radostným následující žalm:

Žalm 116.

Alleluja! Chvalte Hospodina všickni národové; chvalte ho všickni lidé. Nebo utvrzeno jest nad námi milosrdenství jeho: a pravda Hospodinova zůstává na věky. Sláva

Otci i Synu i Duchu svatému: jakož bylo na počátku, nyní i vždycky i na věky věkův. Amen.

V. Děkujte Pánu, neboť dobrý jest.

B. A milosrdenství jeho zůstává na věky.

Modlitba.

Ó Bože, jehož milosrdenství není počtu a jehož dobrotivost jest pokladem nevyvážitelným, vzdávám neskončené velebnosti tvé nejvřelejší díky za milosti a dobrodiní, kterých jsi mně na přímlovu sv. Vincence udělití ráčil a prosím neskončené milosrdenství tvé, abys těch, jichž prosby nyní milostivě vyslyšeti jsi ráčil, nikdy neopustil, ale odplaty věčné je hodnými učinil skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého, který s tebou i s Duchem sv. živ jest a kraluje na věky věkův. Amen.

Modlitba k sv. Vincenci.

Nyní obracím se k tobě, sv. Vincenci, a se srdcem pohnutým děkuji tobě za mocnou přímlovu tvou u Boha všemocného: vyžádej mi té milosti, abych tvé přímlovy vždy hodným zůstával! Činím pevné předsevzetí, že vynasnažím se, abych zbožně a čistě živ jsa, po celý život svůj tebe ctil a jako dítě

tobě svěřené sv. tvých ctností následuje, věčné blaženosti došel skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Tříkrát Otčenáš a Zdrávas Maria.

Modlitba za duše v očistci.

Ž a l m 129.

Z hlubokosti volal jsem k tobě, Hospodine: Hospodine, vyslyš hlas můj.

Ať jsou uši tvé nakloněny: k hlasu modlitby mé.

Budeš-li, Hospodine, nepravostí šetřiti: Hospodine, kdož ob stojí?

Ale u tebe jest slitování: a pro zákon tvůj doufal jsem v tebe, Hospodine.

Očekávala duše má na slovo jeho: doufala duše má v Hospodina.

Nebo u Hospodina jest milosrdenství: a hojné u něho vysvobození.

A onť vykoupí Israele: ze všech nepravostí jeho.

Lehké odpočinutí dejž jim, ó Pane: a světlo věčné ať jim svítí.

Otčenáš atd.

V. A neuveď nás v pokušení.

B. Ale zbav nás zlého.

V. Od brány pekelné.

B. Vysvobod, Pane, duše jejich.

V. Pane, vyslyš modlitbu mou.

B. A volání mé k tobě přijď.

Modlitba.

Ó Bože můj a mé všecko! ty neskončené milosrdenství, Spasiteli světa a laskavý Vykupiteli duší! V pokoře nejhlubší prosím neskončené milosrdenství tvé, abys pro veliké zásluhy neposkvrněné matky své Marie, sv. Vincence a všech svatých ráčil se smilovati nad dušemi věřících, jejichž těla v zemi odpočívají, abys odpustil jim milostivě viny jejich, aby očištění s tebou věčně se radovati mohli.

Ó Bože, Stvořiteli a Vykupiteli všech věřících, račiž duším služebníkům a služebnic svým odpuštění všech hříchů uděliti, aby milostivého prominutí, kterého vždycky žádali, pokornými prosbami dojíti mohli, jenž jsi živ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha sv., Bůh na věky věkův. Amen.

V. Duše všech věrných zemřelých ať odpočívají v pokoji

B. Amen.

Hodinky

ke cti sv. Vincence Ferrerského.

O jitřní.

Otčenáš, Zdrávas Maria, Věřím v Boha.
Svatý, svatý, svatý Pán Bůh zástupů,
plna jsou nebesa i země velebnosti a slávy jeho.

V. Hospodine, rty mé otevři.

B. A ústa má zvěstovati budou chválu
tvou.

V. Bože ku pomoci mé vzezři,

B. Pane, k spomožení mému pospěš!

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému,
jakož byla na počátku nyní i vždycky až na
věky věkův Amen. Alleluja.

Připomenutí. Od neděle devítníku až do bílé so-
boty říká se místo Alleluja: Chvála tobě, Pane,
králi věčné slávy!

Chvalozpěv. *)

Světlo křesťanů všech jasné,
Vincenci, jež k dráze spasné
Ctitele své vedeš mile,
Tě chválíme této chvíle.

*) Z kněžského breviáře.

V letech svého mládí květu
Chtěl's již uniknouti světu,
V klášteře žít zvolil's sobě,
Sloužil's jemu ku ozdobě.

Obdařen Božími dary,
Strojil's hříchu stále zmary,
Země dálné, širé moře
Prošel's, mnohé trpě hoře.

Duch tvůj zbožný vřele toužil,
By lid všecken Bohu sloužil;
Proto hlásal's slovo Boží,
Divy ničil hříchu hloží.

Jako slunce lepší září,
Krásný byl's před Boží tváří.
Schránka těla v hrob když klesla,
Tvá se duše k nebi vznesla.

Ku tvé slávě s nebes báně
Andělé jsou přišli Páně,
Věncem slávy zdobí tebe,
Ježž ti přichystalo nebe.

Sláva Otci, sláva Synu,
Který shladil naši vinu,
Též i Duchu neustálá
Budiž vzdána věčná chvála.

Antifona. Hospodin od narození povolal mne z života matky mé, vzpomněl na jméno mé, a v stínu ruky své schránil mne. (Isai. c. 49, 1.)

V. K tobě, ó Pane, pozdvihuji duše své.

B. Bože můj, v tebe doufám, nechť nejsem zahanben.

V. Pane, vyslyš modlitbu mou.

B. A volání mé k tobě přijď.

Modleme se:

Ó Bože, který jsi obdivuhodnými kázáními svého svatého vyznavače Vincence množství národů k poznání svého jména přivésti ráčil, prosíme, dejž milostivě, aby ten, kteréhož sv. Vincenc zde na zemi jako budoucího soudce hlásal, byl naším odplatitelem v nebesích skrze Krista Pána našeho, jenž s tebou živ jest a kraluje po všecky věky. Amen.

V. Pane, vyslyš modlitbu mou.

B. A volání mé k tobě přijď.

V. Chvalmež Pána.

B. Díky Bohu.

V. Duše všech věrných zemřelých ať odpočívají v pokoji.

B. Amen.

O hodině první.

Svatý Bože! Svátý Silný! Svátý Nesmrtelný! smiluj se nad námi, jež jsi předrahou krví svou vykoupiti ráčil.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři!

B. Pane, k spomožení mému pospěš!

Sláva Otci atd.

Chvalozpěv.

Nádobo ty božské moci,
Zaplaš hříchu temné noci,
Zachovej nás čisté stále,
Ať k tvé hodně pějeme chvále.

Městu Vennes, jak své vlasti
Valencii, byl jsi k slasti;
Řádu svému ku ozdobě
Sloužil's v žití svého době.

Židé, Krista protivníci,
K tvému slovu víry svíci
Přijali a Maurů bludy
Učením svým mařil's vsudy.

V každé zemi, v každém kraji
Ctitelé moc tvoji znají,
Slávy číši lid ti skytá,
V střed svůj blažen tebe vítá.

Přímluvou svou všemu lidu
Ztraceného zjednal's klidu,
Nemocné jsi léčil stále,
Mrtvé křísil k Boží chvále.

Za své ctnosti na nebesku
Ve věčném se třpytíš lesku,
Ctitelů tvých zbožné hlasy
Pět ti budou po vše časy.

Bohu Otci chválu vzdejme,
Rovněž Bohu Synu pějme,
Duchu stejné moci stálá
Budiž vzdána věčná chvála.

Antifona: Milosrdenství rostlo se mnou
od dětinství mého, ba vzešlo se mnou ze ži-
vota matky.

W. Ó Bože, učils mne od mladosti mé.

B. A až dosaváde vypravovati budu
divy tvé.

W. Ó Pane, tys vyučoval mne od mla-
dosti mé.

B. I budou ústa má oznamovati divy tvé.

W. Pane, vyslyš modlitbu mou.

B. A volání mé k tobě přijď.

Modlitba

jako při jitřní i s verši.

O hodině třetí.

Svatý, svatý, svatý jsi, ó Bože, Pane všemohoucí; tobě, jenž jsi byl, jsi a který jednou v oblacích přijdeš soudit živých i mrtvých, buď čest, dík a chvála po všechny věky. Amen.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

B. Pane, k spomožení mému pospěš.
Sláva Otci a t. d.

Chvalozpěv.

Vroucí svojí chtě žít tužbě,
Věnoval's se Boží službě,
Všude kázal's, duše pěstil.
Víře v Krista cestu klestil.

Slova tvá jak símě zlaté
Zplodila jsou ctnosti svaté
V srdci těch, jež tvoje snaha
Ochránila před lstí vraha.

Vždyť jsi učil Boha znáti,
Příkázání jeho dbáti,
Slovem skutkem ze vší síly
Lid jsi vedl k Bohu — k cíli.

Nikdo srdce zatvrzelé
Neměl tak, by péči vřelé,

Již jsi měl o duší spásu,
Odpíral až k smrti času.

Chvála věčná, díky vroucí
Tobě, Otče všemohoucí;
V Duchu, Otci také Syna,
Chvalme věčně Hospodina.

Antifona: Hle, já vložil jsem slova
svá v ústa tvoje, proto mluv k nim všechno,
co já přikazuji tobě. (Jer. 17, 10.)

V. Slávou a ctí korunoval jsi jej.

B. A pozdvihl ho nad díla rukou svých.

V. Pane, vyslyš modlitbu mou.

B. A volání mé k tobě přijď.

Modlitba

jako u jitřní.

○ hodině šesté.

Chvalmež Boha Otce, Syna i Ducha
svatého, chvalme jej a vyvyšujeme na věky.
Amen.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři,

B. Pane, k spomožení mému prospěš.
Sláva Otci a t. d.

Chvalozpěv.

Jak by město neplesalo,
Které světu světce dalo,
Valencie ve svém synu
Chválu vzdává Hospodinu.

V písních díků církev svatá
Pěje, že na nebe vzata
Duše Vincencova čistá,
Jež oddána lásce Krista.

Vincenc již co malé dítě
Krásný jest jak rajske kvítko;
Objeviv se v mládí květu,
Zářil nevinností světu.

By i dále Bohu žíti
Moh', a též se ctností skvíti,
Snaží se, by vezdy tělo
Jenom to, co dobré, chtělo.

Budiž tobě, Otče věčný,
Od všech tvorů dík srdečný,
Duše svatý, tobě, Synu,
Který shladil's naši vinu.

Antifona: Jist jsem zajisté, že ani
smrt', ani život, ani andělé, ani knížectva,
ani mocnosti, ani věci přítomné, ani bu-

doucí, ani výsost, ani hlubokost, ani jiné stvoření nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem. (Řím. 8.)

W. Ochraň, ó Pane, duši mou.

B. Vysvobod mne pro nepřátely mé.

W. Pane, vyslyš modlitbu mou.

B. A volání mé k tobě přijď.

Modlitba

jako při jitřní.

○ hodině deváté.

Čest, chvála a dík buďtež tobě po všecky časy; budiž velebeno a vyvyšováno svaté, velebné a slavné jméno tvoje, nejsvětější Trojice!

W. Pane, ku pomoci mé vzezři.

B. Pane, k spomožení mému pospěš.
Sláva Otci a t. d.

Chvalozpěv.

Světlo světa, Jezu Kriste,
Narozený z Panny čisté,
Dej, ať lidem všem jest známo,
Vincenci co tebou dáno.

Poupětem jsa v prvému puku,
Mocnou již projevil's ruku,

K slovu tvému mrtvý vstává,
Bohu svému chválu vzdává.

Jsa vždy zbožným, ctnosti dbalým.
Příkladem byl's velkým, malým,
Bohu milý v každé době,
V klášteře žít zvolil's sobě.

Svorně v bratří žije kruhu,
Vrchního ctil's jako sluhu,
Vida v něm vždy Boha svého,
Ctil's jej z srdce upřímného.

Láskou vřelou k Bohu vzňatý,
Žil jsi život čistý, svatý,
Údy své jsi vlastní rukou
Hořkou často trestal mukou.

Po příkladu Spasitele
Chudobu jsi sobě vřele
Oblíbil a z čisté lásky
K světu všecky zrušil's pásy.

Vůle tvá vždy podrobena
Vůli Boží, posilněna,
Všecku tíži žití nesla,
Až tvá schránka ve hrob klesla.

Nyní dlíš již na nebesích
S anděly u věčných plesích ;

Pros za nás u Boha svého,
By nás zbavil všeho zlého.

Antifona: Nebo ty jsi, Pane, jenž má
moc nad smrtí i nad životem a přivádíš
k branám smrti i zase vyvádíš. (Kniha Mou-
drosti 16.)

W. Poslán jsi ku blahu národa.

B. Ku spáse s pomazaným svým.

W. Pane, vyslyš modlitbu mou.

B. A volání mé k tobě přijď.

Modlitba
jako při jitřní.

Nešpory.

Tebe, Otce nezrozeného, tebe, Syna je-
dnorozeného, tebe, Ducha Utěšitele, svatou
a nerozdílnou Trojici ústy i srdcem vyzná-
váme, chválíme a velebíme; tobě chvála, čest
a sláva na věky. Amen.

W. Bože, ku pomoci mé vzezři.

B. Pane, k spomožení mému pospěš.

Sláva Otci atd.

Chvalozpěv.

Vincencova slova vřelá
K Bohu hříšné přiváděla,
Mnohý slovem jeho jatý
Jinověrec stal se svatý.

V jeho vlasti, v blízkou, v dáli
Národové světce chválí,
Díky vroucí jemu pějí
Vděčně k němu pohlízejí.

Blaženým jsa v církve lůně,
Ctností svatých pln byl vůně,
Těmi ďáblu úklad strojí,
Mrtvé křísil, choré hojil.

Nuzný, bídný, opuštěný,
Slepý, chromý, utrápený
Prose, zkusil na téměř místě
Vincencovu pomoc jistě.

Hory, doly, schodil nivy,
Mocí Boží čině divy,
By lid chválu Bohu vzdával,
Dříve-li ho neuznával.

Vincenci, slyš naše prosby,
Úklad ďábla zmař i hrozby;
K Bohu chcem se přivinouti,
V ochraně tvé spočinouti.

Antifona: Uprostřed shromáždění otevřel Bůh ústa jeho a naplnil ho duchem moudrosti a rozumu a rouchem slávy oděl ho. (Eccl. 15.)

V. Oroduj za nás, sv. Vincenci!

B. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

V. Pane, vyslyš modlitbu mou.

B. A volání mé k tobě přijď.

Modlitba

jako při jitřní.

Kompletář.

Díky tobě, ó Bože, díky tobě, pravá a nerozdílná Trojice, jediné a nejvyšší božství, svatá a jediná jednota!

V. Obratiž nás, Hospodine, Spasiteli náš!

B. A odvrát hněv svůj od nás.

V. Bože, ku pomoci mé vzezři.

B. Pane, k spomožení mému prospěš.

Sláva Otci atd.

Chvalozpěv.

Uplynula žití léta,
Světcí nový život zkvétá;
Dokonav pouť zemskou tiše,
Do nebeské vchází říše.

Že po spáse duší toužil,
V žití věrně Bohu sloužil,
Bohem jemu přislíbená
Odměna již udělena.

Předpověděv své skonání,
Poroučel jest bez ustání
Tělo své i ducha svého
V ruce Tvůrce všemocného.

Andělů všech kůrů davy
Boha chválí bez únavy,
Vincence že k slávy zřídlu
K rajskému povolal sídlu.

Vincenci, hleď na nás mile,
Vypros srdce ušlechtilé,
Tvá ať prosba nám vždy množí
V žití, smrti milost Boží.

Chvála Otci v nebes slávě,
Rovná čest i Synu právě
Jako Duchu v Otce lůně,
S nímž na jednom sídlí trůně.

Antifona: Dobrý boj jsem bojoval,
běh jsem dokonal, víru jsem zachoval; na-
posledy složena jest mi koruna spravedlnosti
(II. Tim. 4, 7—8.)

V. Jako slunce ve svém lesku

B. Zářil v chrámě Božím.

V. Pane, vyslyš modlitbu mou.

B. A volání mé k tobě přijď.

Modlitba

jako u jitřní.

Bychom Boha velebili,
Tebe pro tvé ctnosti ctíli,
Pějem písně v zbožném hlasu,
Tebe zříce v rajském jasu.

Vincenci, ty Bohu milý,
Češť buď tobě v každé chvíli,
Ctitelů tvých věrných blasy
K tvé cti znějtez po vše časy.

Zármutek-li dobré nebe
Sešle na nás, ó pak tebe,
Vincenci, prosíme v lkání,
Přímluva tvá ať nás chrání.

Zbav nás hříchu, ochraň zlého,
Odvrát, co nám protivného,
Rozněť v srdcích našich plamen
Vroucí lásky k Bohu, Amen.

Chvalozpěv.

K Bohu svému rychle spějte,
Slávu, češť a dík mu vzdejte,
Přímluvco dle srdce svého
Nám že dal jest laskavého.

Muži Boží, v den tvůj slavný
Ctitelů tvých neunavný
Rozléhá se hlahol světem,
Jako vánek rychlým letem.

Sotva patří zraky tvoje
Před sebou rozcestí dvoje,
Klášter volíš za svůj stánek,
Nedbáš světa radovánek.

Boha poznáv, Tvůrce svého,
Dbal jsi vezdy hlasu jeho;
Símě víry v srdce vkládal's,
By v strom vzrostlo, vroucně žádal's.

Blahým dechem vroucí lásky
Zpřetínal jsi hříšné pásky,
Kteréž duše v pouta vrhly,
V propašť pekla by je strhly.

Uče znát lid rady kázně,
Základ hlavní Boží bázně
Vstěpoval jsi ze vší píle
V srdce jejich každé chvíle.

Muži svatý, jehož ústa
Proměnila srdce pustá
V sady rajské plné květu,
Vypros milost všemu světu.

Ty dlíš v slávě neskonalé,
Kteráž duše ctnosti dbalé
Blaženými v nebi činí. —
Kéž duch náš se neproviní,

Pros za nás Vincenci svatý!
Rozněť v srdcích oheň vzňatý,
Boha ať milujem stále,
K jeho žijem cti a chvále.

Otci, Synu budiž chvála,
Buď i Duchu neustálá!
Na přímluvu světce svého
Dejž Bůh sídla nebeského!

Antifona: Svatý Vincenci, ty jsi
dobrý boj bojoval, běh svůj dokonal, víru
zachoval; proto korunoval tě Pán ctí a
slávou a pozdvihl tě nad dílo rukou svých.

V. Přijmi mne, ó Pane, podle slova svého,

B. Aby nepanovala nade mnou žádná
nepravost.

V. Pane, vyslyš modlitbu mou

B. A volání mé k tobě přijď.

Modlitba.

Všemohoucí, věčný Bože, dejž, prosíme
tebe, abychom, jižto pro zásluhy tvého věr-
ného sluby, sv. Vincence, v tebe věříme a

doufáme, mocnou jeho přímluvou od všelikého nastávajícího zlého duše i těla, zvláště od tohoto nebezpečí a neštěstí N. N. pro veliké milosrdenství tvé ochránění byli skrze Pána našeho Ježíše Krista, který potupnou a přechořkou smrtí na kříži nás vykoupil a s tebou v slávě žije a kraluje v jednotě Ducha svatého, Těšitele zarmoucených, jenž rovný Bůh jest nyní a na věky. Amen.

Chvalozpěv.

Patrone náš přelaskavý,
Bázně Boží učiteli,
Jinověrců těcho, spáso,
Ctností svatých pěstiteli.

V sboru svatých na nebesích
Máš ty nyní svoje sídlo,
Tam kde všechno slastí dýše,
Blaženosti kde je zřídlo.

Ctitelé tví vezdy vřele
K tvé cti, chvále zbožně pějí,
Ve svém kříži, ve své tísní
S důvěrou vždy k tobě spějí.

Slyš, Vincenci Bohu milý,
Naše prosby, touhy vřelé,
Dej ať pomoc tvoji zříme,
Boha ctíme z duše celé.

Církev svatá tebe chválí,
Tobě znějí její hlasy;
Komu ty jsi podal ruky,
Blah byl po všech věků časy.

Pros za nás, Vincenci svatý,
Pros za svoje věrné dítky,
Dejž, ať v srdcích našich něžné
Zkvětají vždy ctnosti kvítky.

W. Oroduj za nás, sv. Vincenci!

B. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

W. Pane, vyslyš modlitbu mou,

B. A volání mé k tobě přijď.

Modlitba.

Bože, který jsi neskončené milosrdenství své zvěstováním svého božského slova skrze svého sluhu Vincence tisícům hříšníků prokázal, a je od bezbožnosti k pravému pokání a sv. životu přivésti ráčil, dej, prosíme, abychom na jeho přímluvu milosti dosáhli, hříchů se varovali, hojného ovoce pokání přinesli, a v milosti tvé až do konce setrvali skrze Krista, Pána našeho. Amen.

Modlitba k sv. Vincenci Ferrerskému za dar stydlivosti a čistoty.

Sv. Vincenci, panický vyznavači a zvláštní ctiteli andělské čistoty, k tobě béru útočiště své po Bohu a Panně nejblahoslavenější. Zvláštní důvěrou tobě oddán, poroučím se s duší i s tělem tvé nebeské ochraně, tvé věrné a mocné přímluvě i vydatné pomoci; z hloubi srdce svého žádám tě pokorně, abys mocnou přímluvou svou odvrátil ode mne všecky pokušení proti čistotě i všeliké žádosti tělesné. Vyžádej mi u Boha všemocného milosti a síly, abych, stíhán jsa pokušeními takovými, všech nečistých žádostí nenáviděl, je přemáhal a potlačoval, ničeho pak nedopustil, čím by čistota má poskvrněna býti mohla; dejž, abych tělem čistým a myslí neposkvrněnou dle stavu svého Bohu svému sloužil, tobě vděčným byl a s tebou jednou Boha tváří v tvář patřil. Amen.

Modlitba v nouzi a soužení.

Laskavý, v každé bídě a tísní mocný patrone, sv. otče Vincenci, zvláštní pomocníku těch, kteří s důvěrou k tobě se utíkají. K tobě pozdvihuji duše své i srdce svého, jenž ve slávě nebeské se všemi sva-

tými a vyvolenými radosti věčné požíváš, a který laskavým patronem a mocným přímlovcem jsi nás všech u trůnu Nejvyššího. Se srdcem skroušeným a úplnou důvěrou utíkám se k tobě v tomto svém soužení (N. N.). Ach, obrať své milosrdné oči ke mně, který poznáváje velikost hříchů svých srdečně jich lituji, protože jsem jimi Boha všemocného, nejlepší dobro svoje, urazil a rozhněval. Opravdové čině předsevzetí, život svůj polepšiti, z hříchů svých se zpovídati, béru útočiště své k tobě a dětinnou důvěru v tebe skládám.

K tobě, ó sv. otče Vincenci, mocný přímlovce a zvláštní příteli Boží, utíkám se, tobě svěřuji s dětinnou důvěrou soužení své (N. N.), prose se srdcem skroušeným, aby's ujal se mne s láskou otcovskou a učinil mne hodna přímlovy své u Boha. Vypros mi u Boha milosrdného, aby spravedlivý hněv svůj, ježž uvalil jsem na sebe nesčetnými hříchy svými, ode mne milostivě odvrátil, šetře pevného předsevzetí mého, s milostí jeho se polepšiti. Slyš mne, sv. patrone můj, přispěj mi, neodepři mi pomoci své a přispění otcovského v této mé tísní (N. N.), abych nebyl nepřátelům svým k posměchu, přátelům k zármutku a jiným k pohoršení.

Ó sv. Vincenci, slyš milostivě vroucí žádost mou, úpěnlivou prosbu, srdečné vzdechy mé a doplň svatými zásluhami svými a mocnou přímluvou, čeho má nedostatečnost dosáhnouti nemůže. Ó nedej mi odtud odejítí bez útěchy, slyš a vyslyš prosbu mou, slouží-li k tvé cti a chvále a ku spáse duše mé, abych mohl v pokoji a pravé radosti Bohu sloužiti, tebe horlivě ctíti a na spáse duše své horlivěji než dosud pracovati. O tu milost prose, důvěřuji v pomoc tvou a odevzdávám se do otcovské ochrany tvé s tělem i s duší. Amen.

Modlitba k sv. Vincenci Ferrerskému v čas nemoci.

Svatý otče Vincenci, mocný přímluvce u Boha, zvláštní těšiteli, pomocníku a uzdravení nemocných, který jsi také těm, u kterých lidská pomoc nebyla možná, zázračně pomohl a je pro veliké zásluhy své a mocnou přímluvu mnohých a rozličných nemocí sprostil, k tobě se utíkám, pevně doufaje, že vyprosíš mi u Boha všemocného pro veliké zásluhy svoje a mocnou přímluvu, čeho já svými silami dosíci nejsem s to. V pokore nejhlubší tě žádám, shlédni na mne milostivě, slyš prosbu mou a úpěnlivé volání

mé, vypros mi hříšníku ubohému pravé lítosti nad hříchy spáchanými, jimiž nemoci té, ano, ještě bolestnější jsem zasloužil, jakož i odpuštění hříchů; vypros mi zdraví, po němž tak vřele toužím, přispěje-li mé duši k spasení a rozmnožení cti a slávy Boží; nedej, abych bez útěchy odtud odcházel, ale pomoz mi v nemoci této, abych obdržev zdraví tobě a Bohu svému i všem svatým vřelé díky vzdával, s tebou Boha chválil a velebil po všecky věky. Amen.

Tříkrát Otčenáš, tříkrát Zdrávas Maria.

Modlitba k sv. Vincenci Ferrerskému o pomoc v chudobě.

Věrný a laskavý otče chudých, sv. Vincenci, který jsi byl od Boha zde na zemi zvláštní láskou a milosrdenstvím k bližnímu obdařen, a jenž úřad pečlivého otce chudých věrně konaje, ku každému chudému a nuznému milosrdným jsi se prokázal, prosím tě, sv. Vincenci, v pokoře nejhlubší, slituj se nad bídou mou, přispěj mi v nouzi mé, a vyžádej mi pro veliké zásluhy a mocnou přímluvu svou u Boha, abych ve své chudobě spokojeně živ byl a potřebné potravu nepostrádal, slouží-li mé duši k spasení a k větší cti a chvále Boží. Odvrať ode mne

všecky starosti i veškerá soužení, která srdce mé tíží, mysl znepokojují a ducha mého zatemňují, abych, prost mnohých a velkých starostí časných, s veselým duchem, pokojnou myslí a radostným srdcem Bohu svému mohl sloužiti, božské jméno jeho velebiti, a tebe, sv. patrona svého, ustavičně ctíti a po Bohu tobě povinný dík vzdáti. Amen.

Modlitba v pronásledování a protivenství.

Se srdcem lkajícím přicházím já, bídný hříšník, sklíčen k tobě, sv. Vincenci, a padám v pokoře nejhlubší před obrazem tvým na kolena svá! K tobě béru v tomto pronásledování a protivenství útočiště své a prosím pokorně o přispění tvé a otcovskou ochranu. Slyš mne a vysvoboď přímluvou svou z rukou nepřátel mých, zmař úklady jejich, kterými mne sužují a pronásledují. Přispěj mi a nedej, aby nepřátelé moji mně uškodili. Hle, jak četná protivenství na mne dorážejí, a já nenalézám útěchy ve svých bolestech; se všech stran stíhán jsem a hořkostí naplněna jest duše má.

Ach, přispěj mi svou pomocí, věrný pomocníku zarmoucených a pronásledovaných!

Nakloň ke mně ucha svého, potěš mne a upokoj zarmoucenou a stísněnou duši mou, která v dětinné důvěře k tobě se utíká. Dej mi zakusiti pomoci své a popřej, abych co svěřenec tvůj těšil se mocné přímluvě tvé u Boha.

Vysvobod' mne, veliký divotvorce, z tohoto protivenství, jež snáším, abych v míru žil s těmi, kteří mne pronásledují. Vyžádej mi u Boha života klidného, aby v pokoji plynul život můj až do té chvíle, kdy dovede mne ruka tvá v onu vlast, kde panuje věčná útěcha, ustavičná radost a svatý mír, a kde se svatými věčné požíváš blaženosti. Amen.

Modlitba sv. Vincence Ferrerského za šťastnou hodinu smrti.

Ó Pane Ježíši Kriste, který chceš, aby všickni lidé spaseni byli, ale nechceš smrti hříšníka, k tobě ještě nikdo nevolal, aby nebyl vyslyšen, tys řekl blahá, svatá slova: „Začkoliv prositi budete Otce mého ve jménu mém, dám vám.“ Spoléhaje na slova tvá, žádám pro sv. jméno tvé, abys dal mi v poslední hodině smrti mé úplné sebevědomí, řeč, upřímnou lítost nad hříchy mými, pev-

nou víru, naději a dokonalou lásku, abych čistým a upřímným srdcem říci mohl: „Pane, v ruce tvé poroučím ducha svého, jenž v nebi kraluješ po všecky věky. Amen.

Chvalozpěv.

Nemeškejte, duše drahé,
Chválu Vincencovi vzdáti,
Ve svých srdcích dejte lásce
K velikému světci pláti.
Mocí Boží, jež mu dána,
Činilť světec mnohé divy,
Mrtvé křísil, choré hojil,
Deštěm svlažil suché nivy.

Jsa vzor krásný všemu lidu
Ozdobou byl's řádu svému,
Od let mladých věku svého
Navykaje žití ctnému.
Slovem svým jak ostrým mečem
Vypudil jsi ducha zlého
Z srdcí lidí, jež ti vroucně
Poroučeli ducha svého.

Abys žít moh' vzdálen světa,
Kláster volíš za své sídlo,
V něm tvá duše v ctnostném žití
Blaha svého patří zřídlo.

Kráčíš mezi liliemi,
Které skrytě vůní dýší,
Míjíš řady růží lepých,
Jež na horské stkví se výši.

Ku tvé prosbě, k tvému přání
Zázračná Bůh koná díla,
Před tvou mocí smrt se chvěje,
Vždyť tvá ruka zvítězila.
Dech tvé lásky v dálné kraje
Šíří se jak větrů vání,
Na tvé slovo srdce hříšných
Před Bohem se mocným sklání.

Nikdy nechtěl's poznat v žití
Choutek světa, jeho slastí,
Tvá se duše v touze nesla
Do nebe, jež naší vlastí.
Srdce útlé, cituplné
Poznal každý, tebou blahý,
Každému jsi pomoc skytal,
Vincenci náš svatý, drahý!

Hleď též na nás sluhy svoje,
I my chcem ti srdce dáti,
Plno sice vad a poskvrn,
Dobrym přec však chce se státi.

Slyš ty vzdechy, prosby vřelé,
Nes je hbitě k trůnu Krále,
Pros tam za nás, ať k cti Boha,
Jeho chvále žijem stále.

Chraň nás vezdy, mocný svatý,
Odvrať metlu a hněv Boží,
Chraň nás války, moru, hladu,
Ať z nás každý kosti složí
V míru svatém, se svým Bohem,
S bližním, také samým s sebou;
Veď nás žitím, pros ať jednou
Chválu Bohu pějem s tebou!

B. Oroduj za nás, sv. Vincenci Ferrerský!

B. Abychom hodni učinění byli zaslíbení Kristových.

M o d l e m e s e:

Ó Bože, který jsi skrze zásluhy a kázání sv. Vincence, vyznavače svého, církev svatou osvítiti ráčil, dejž nám, služebníkům svým, abychom jeho příkladem poučení, na přimluvu jeho všeho zlého zbaveni byli, skrze Krista, Pána našeho. Amen.

